SVOBODA
Founded in 1893 in Jersey City, NJ
Published by the Ukrainian National Association

www.svoboda-news.com

СВОБОДА

Пам'ятаймо про Україну!

Видає Український Народний Союз

Рік 119, ЧИСЛО 34, П'ЯТНИЦЯ, 24 СЕРПНЯ 2012 РОКУ 1893 Vol. 119, No. 34, FRIDAY, AUGUST 24, 2012 $1.00

Вітаємо з Днем Незалежности України!

Шановні читачі і друзі „Свободи"!

Редакційна колегія тижневика Українського Народного Союзу сердечно вітає усіх, хто передплачує і читає наше видання у США, Канаді, інших країнах світу. Особливо приємно нам вітати наших читачів в Україні, котрі впродовж тривалого часу були позбавлені можливости спілкуватися з своїми закордонними братами і сестрами, і зокрема читати „Свободу" – українську газету, яка за віком не має рівних собі у світі і вже 119 років послідовно підтримує боротьбу за незалежну Українську державу.

21-шу річницю відновлення Незалежности України ми зустрічаємо у нелегких обставинах, коли недруги українського народу знову посягають на його мову, історію, культуру. Але ми віримо, що злі часи минуть, український народ витримає натиск ворожих сил і національна ідея знову стане в Україні основою народної єдности.

Україна вже 21 рік незалежна і своєю волею вже не поступиться! Бажаємо усім відзначити державне і національне свято України в доброму здоров'ї, у щасливому колі рідних і друзів!

Редакційна колегія „Свободи"

В Україні почалося святкування 100-річчя Пласту

ЛЬВІВ. – 19 серпня у місті Лева розпочалися загальноукраїнські і загальносвітові святкування 100-річчя Пласту. Саме в місті Лева у 1912 році виникла ця славна патріотична організація, об'єднуючи українців різного віку, різних релігійних конфесій та політичних поглядів.

Приїхавши до Львова з Сполучених Штатів Америки, Канади, Арґентини, Австралії, Великобританії, Німеччини і Польщі, перший же день свята пластуни ознаменували рекордом України: з пластових нашийних хусток вони зв'язали „ланцюг" довжиною 392.16 метра. У цій акції взяли участь майже пів тисячі пластунів. Вони стояли на площі перед пам'ятником Тарасові Шевченкові, й за командою зняли свої хустки, зв'язали їх і поклали на землю зиґзаґами, щоб площа змогла вмістити їх усіх.

„Для нас це велика честь – що Пласт зародився у Львові, – сказав на відкритті святкувань міський голова Львова Андрій Садовий. – Не багато є в нас організацій, які пережили ціле століття. Пластуни – то люди, вірні Богові й Україні. Це люди честі. Якщо б усі організації були такими, як Пласт, ми б жили у країні, про яку мріємо. Пласт має бути прикладом для всієї України".

На думку пластуна з Німеччини Ореста Мялковського, Львів зустрів пластунів дуже гостинно, по-родинному. „В Україні я вже вдруге. Перший раз приїжджав у 2003 році. Хочу підкреслити, що після „Евро-2012" в Німеччині змінилося ставлення до України на краще. Перед тим було багато сумнівів.

(Закінчення на стор. 6)

Урочисте відкриття Ювілейної Міжкрайової Пластової Зустрічі у Львові, 19 серпня. (Фото: www.plast.org.ua)

Юрія Луценка засуджено вдруге

КИЇВ. – 17 серпня Печерський суд української столиці оголосив другий вирок колишньому міністрові внутрішніх справ України Юрієві Луценкові: два роки позбавлення волі.

Ще того ж дня інтернет-газета „Українська правда" опублікувала низку документів, які переконливо свідчать, що суддя Ганна Медушевська зфальсифікувала докази, і це ще раз підтвердило думку західних спостерігачів, що весь цей процес є нічим іншим, як політичним замовленням з боку режиму Президента Віктора Януковича.

Також 17 серпня Радіо „Голос Америки" оприлюднило „Заяву уряду США стосовно вироку у судовому процесі над Юрієм Луценком", в якій говориться:

„Сполучені Штати розчаровані вироком у судовому процесі над колишнім міністром внутрішніх справ Юрієм Луценком. Політично мотивоване переслідування опозиційних провідників, включно з Ю. Луценком і колишнім прем'єр-міністром Юлією Тимошенко, викликає серйозні занепокоєння щодо відданости уряду України демократії і верховенству права. Ми беремо до уваги рішення українського Апеляційного суду, оголошене на початку цього тижня, відпустити колишнього виконувача обов'язків Міністра оборони Валерія Іващенка, який також був ув'язнений на сумнівних підставах, і закликаємо уряд України звільнити Ю. Луценка і Ю. Тимошенко, які, на нашу думку, повинні мати необмежену можливість повною мірою брати участь у політичному житті".

Посол США в Україні Джон Тефт у своїй статті, вміщеній на веб-сайті „ZN.UA" 19 серпня, підкреслив, що в справі Ю. Луценка суд допустив численні зловживання, грубо порушивши право підсудного на презумпцію невинности. „Зовсім недавно Европейський суд з прав людини визнав незаконним досудовий арешт і утримання під вартою Ю. Луценка, колишнього міністра внутрішніх справ. У своєму вердикті суд не тільки визнав поводження з Ю. Луценком незаконним, але й гостро розкритикував звинувачення, судовий процес і апеляційний суд за зловживання досудовими процедурами", – зазначив Дж. Тефт.

20 серпня Міністерство закордонних справ (МЗС) Франції висловило жаль з приводу винесення нового вироку для екс-глави Міністерства внутрішніх справ України Ю. Луценка, якого визнали винним другим судовим вердиктом, – повідомив офіційний представник МЗС Франції Венсан Флореані. „Цей вердикт тільки підтверджує висловлені рані-

(Закінчення на стор. 6)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Уряд США осуджує переслідування

КИЇВ. – Посольство США в Україні 17 серпня оприлюднило заяву уряду США: „Сполучені Штати розчаровані вироком у судовому процесі над колишнім міністром внутрішніх справ Юрієм Луценком. Політично мотивоване переслідування опозиційних провідників, включно з Ю. Луценком і колишнім Прем'єр-міністром Юлією Тимошенко, викликає серйозні занепокоєння щодо відданости уряду України демократії і верховенству права. Ми беремо до уваги рішення українського апеляційного суду, оголошене на початку цього тижня, відпустити колишнього виконувача обов'язків Міністра оборони Валерія Іващенка, який також був ув'язнений на сумнівних підставах, і закликаємо уряд України звільнити Ю. Луценка та Ю. Тимошенко, які, на нашу думку, повинні мати необмежену можливість повною мірою брати участь у політичному житті". *(Посольство США в Україні)*

Кандидатів в депутати зареєстровано

КИЇВ. – 18 серпня Центральна виборча комісія (ЦВК) закінчила реєстрацію кандидатів у депутати Верховної Ради. На 450 депутатських мандатів у парляменті нового скликання претендує 5,771 кандидат. Документи для реєстрації подали 6,214 осіб. За партійними списками зареєстровано 2,644 кандидатів від 22 політичних сил, в одномандатних округах – 3,127 кандидатів, які зголошені як шляхом самовисування, так і за поданням політичних партій. Суб'єктами виборчого процесу стали 89 партій. *(ЦВК)*.

Протест партнерства „Новий громадянин"

КИЇВ. – 17 серпня неформальне об'єднання (партнерство) 51-ої української громадської організації „Новий громадянин", засуджуючи підписання Президентом України Віктором Януковичем „мовного" закону, заявило про свою відмову від входження до складу Конституційної асамблеї і відкликало свого представника в цьому дорадчому органі. Партнерство було створене у 2009 році, щоб перешкодити порушенням при проведенні виборів президента. Конституційна асамблея була утворена указом В. Януковича 17 травня з метою напрацювання пропозицій щодо змін до Конституції України – як спеціяльний допоміжний орган при президентові України. Головою призначений Леонід Кравчук. *(„Українська правда")*

До прем'єра – мовою ідиш

КИЇВ. – Народний депутат Генадій Москаль, спираючись на закон про мови, надіслав 18 серпня прем'єрові Миколі Азарову написане мовою ідиш офіційне депутатське звернення щодо зловживань голови Чернівецької обласної адміністрації Михайла Папієва своїм службовим становищем під час виборчої кампанії. Депутатське звернення до секретаря Ради національної безпеки і оборони України Андрія Клюєва Г. Москаль написав діялектом, поширеним у Закарпатті. Отримавши відповідь А. Клюєва українською мовою, Г. Москаль пообіцяв звернутися до Адміністративного суду з скаргою на порушення мовних прав меншин. А 19 серпня сталося зіткнення вантажівки з автом Г. Москаля, який повертався з Миколаєва. Тілесні ушкодження, крім нього, дістав депутат Миколаївської міської ради від „Батьківщини" Олександер Курченко. *(„Українська правда")*

Порушники публічної інформації

КИЇВ. – Центр політичних студій та аналітики, здійснюючи проєкт „Знати, щоб діяти!" за підтримки Фонду розвитку засобів масової інформації Посольства США в Україні, 21 серпня назвав найбільш закриті ради та державні адміністрації щодо надання публічної інформації в липні цього року. Головними порушеннями місцевих чиновників були ненадання відповідей на запити, невчасні відповіді, а також відповіді не на офіційному бланку та без підпису. Такими порушниками стали Київська, Луганська та Одеська обласні державні адміністрації, дев'ять міських та 10 обласних рад. Найзакритішими виявилися Закарпатська і Луганська області. *(Інститут масової інформації)*

НА ТЕМИ ДНЯ

Одещину перетворюють на „Партреґіонію"

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – Голова Одеської обласної державної адміністрації і водночас голова обласної організації Партії Реґіонів Едуард Матвійчук після Леоніда Брежнєва став першим політиком, чиї цитати прикрасили собою вулиці міст (звичайно ж, російською мовою, якою завжди послуговується „губернатор"): „Люди вирішують – влада робить!", „Не платити гідні зарплати – злочин!" – Едуард Матвійчук". І тому подібні.

А більш як за два місяці до початку виборчої кампанії Одещина опинилася у справжній рекламній облозі ініційованої Е. Матвійчуком піар-кампанії під назвою „Народний бюджет". Що ж це за проєкт і в чому полягає його „народність"? Влада нібито зібрала численні пропозиції жителів Одещини, що й де слід зробити в першу чергу, склала список з 8,000 так званих „добрих справ" і від імені Партії Реґіонів взялася здійснювати їх за державні гроші. А їх знадобилося чимало – майже 4 млрд. грн.

Тепер чи то десь дорогу відремонтували, чи нове обладнання для лікарні придбали, школу причепурили, чи спортивний майданчик спорудили, як вмить влаштовується показушна акція з участю Е. Матвійчука та опікуваних ним кандидатів у депутати, щоб люди бачили як вони, не шкодуючи сил, „покращують життя", та знали, за кого треба віддавати свої голоси на виборах.

10 серпня мені випало бачити таку піар-акцію на Куликовому полі біля будинку обласної держадміністрації. Там „губернатор" на тлі велетенського банера „Народний бюджет" вручав представникам районів ключі від нових шкільних автобусів. Для цього закупили в Росії одразу аж 41 авто. Звичайно, і шкільні автобуси вкрай потрібні, й ремонтувати школи, дитсадки та дороги треба, але ж насправді це не соціяльна, а відверта політична передвиборна реклама Партії Реґіонів. Такий ось факт: на „білборди" про забезпечення „народним бюджетом" літнього відпочинку дітей було витрачено понад 100 тис. грн. Тим часом 47 відс. дітей в області перебувають поза дошкільним навчанням.

З бюджету витрачають одеські „реґіонали" гроші і на масові пропаґандистські акції. Е. Матвійчук, який має намір надати в області російській мові статус державної, розпалює міжнаціональну ворожнечу. Це він на підтримку підлого законопроєкту Сергія Ківалова й Вадима Колесніченка трьома автобусами відрядив так званих „добровольців" до Києва, заплативши кожному по 120 грн. за добу перебування в столиці. А в Одесі „реґіонали" проводили цю акцію разом з комуністами, які прийшли на мітинґ з портретами Леніна та Сталіна.

Наприкінці червня Е. Матвійчук зібрав у залі політехнічного університету глав районів і сіл і зажадав, щоб усі вони без винятку стали членами правлячої партії, і що за Партію Реґіонів Одещина повинна віддати щонайменше 60 відс. голосів.

Одним словом, „реґіоналізація" Одещини йде повним ходом. „Реґіонали" вивішують свої партійні прапори над державними закладами. Коли мешканці Крижанівки у Комінтернівському районі обурилися цим антиконституційним прирівнюванням партійного прапора до державного, наступного дня районні „реґіонали" вивісили ще один такий прапор на будинку культури.

І якщо, не дай Боже, Партія Реґіонів збереже владу й після жовтневих парляменських виборів, то Одещину вже можна буде називати не областю незалежної Української держави, а вщуціль зросійщеною „Партреґіонією".

Спільне антиукраїнське зборище „реґіоналів" і комуністів біля будинку Одеської обласної державної адміністрації. (Фото: Сергій Горицвіт)

Російський Патріярх Кирило відвідав Польщу

ВАРШАВА. – На запрошення Польської Автокефальної Православної Церкви чотири дні, від 16 до 19 серпня, у Польщі перебував Патріярх Російської Православної Церкви Кирило. Його вітали урочистою відправою у головному православному соборі Варшави, в якій взяли участь представники вищого католицького духовенства країни.

Приїзд Патріярха Кирила до Польщі викликав суперечливі оцінки, хоч сам він у день приїзду висловив сподівання, що його візита „стане внеском у поліпшення взаємин між Польщею і тими країнами, де присутня Російська Православна Церква". Також польський православний Митрополит Сава запевнив, що Патріярх Кирило приїхав підписати документ, „в якому йдеться про єдність, мир, згоду, взаємоповагу, а це дуже важливо, зокрема з огляду на те, якою історією обтяжені Росія і Польща".

Коментуючи приїзд Патріярха Кирила, політолог Варшавського університету Андрій Шептицький сказав, що певна частина світських еліт як у Польщі, так і в Росії вважає можливим покращення взаємин між Польщею та Росією. Цю думку висловив також Прем'єр-міністер Польщі Дональд Туск.

Тим часом не бракує у польському суспільстві застережень з приводу політичного аспекту візити Патріярха Кирила. Наприклад, представники опозиційних партій „Солідарна Польща" та „Право і справедливість" висловили своє незадоволення з приїзду Патріярха Кирила.

Колишній Міністер закордонних справ Анна Фотиґа написала на своєму веб-сайті: „Примирення з російським народом, на мою думку, не є жодною проблемою. Натомість поважною перешкодою є „система Путіна", яка гнобить цей народ, а також політика російської держави щодо Польщі. Дотепер не з'ясована роля її чиновників у смоленській катастрофі, а відсутність доброї волі, щоб з'ясувати обставини, – очевидна. Я багато років стежу за актвністю Московської Церкви, самого Патріярха Кирила, і маю пробему з тим, щоб позитивно їх оцінити. Кому служить це примирення? Чому, хоч це важлива подія, ніхто не висловлюється? Мовчать історики, релігієзнавці, світські люди. Це вражаюча тиша, мені аж дзвенить у вухах".

Не радіє з приводу зближення Церков і депутат польського Сейму від ліберальної фракції „Рух Палікота" Ванда Новіцька. На своїй інтернет-сторінці вона зазначила, що таке зближення „не обіцяє полякам нічого доброго". *(Радіо „Свобода", Бі-Бі-Сі)*

НА ТЕМИ ДНЯ

У передчутті глухого кута

Михайло Слабошпицький

Мабуть, ще ніколи Україну так не лихоманило. Прийняття в парляменті злочинного псевдозакону, спрямованого на послаблення позицій української мови як державної, на користь мові російській, підписання його Президентом, ґарантом Конституції, який мав би стати в обороні одного з основоположних моментів української державности – державної мови, а також наближення парляментських виборів – усе це принесло небувале підвищення політичної температури в країні. Здається, все те вплинуло й на температуру взагалі – липень і початок серпня спека в Україні перевищувала всі рекорди, бо показники термометрів сягали до 40 градусів за Цельсієм. Мабуть, сама природа відгукнулася на вир пристрастей у державі, де ось уже 20 років панує такий страшний безлад і дедалі наростає реальна загроза цілковитої втрати незалежности.

З усіх колишніх республік СРСР, окрім Білорусі, саме українська ситуація найдраматичніша. Якщо в попередні роки поряд з відчуттям, що ми намагаємося вижити, створивши собі руками нашої влади найнесприятливіші умови, все ж вряди-годи з’являлися надії на поліпшення ситуації, то нині українське суспільство пройняте моторошним відчуттям близької агонії. У тривозі й приреченості ми щоденно чекаємо, на які ще поступки Росії піде наша влада, які антиукраїнські ініціятиви оприлюднить вона на взір вказівки Прем’єр-міністра Миколи Азарова національному телебаченню збільшити присутність російської мови (хоч і дотепер української мови було менше), чи всі без винятку ініціятиви Міністра освіти Дмитра Табачника, який абсолютно леґально знищує українську національну освіту.

Ясна річ, усе це відбувається з допомогою й участю значної кількости національної інтеліґенції, яка охоче заслуговувала собі сумнівні лаври коляборантів. Не один з тих, кого наївна маса готова була зарахувати до національних героїв, запопадливо кинувся цілувати пантофлі влади. Що дуже цікаво: вони, як челядь, переходять у спадщину від одного Президента до іншого, розчиняючи бізнес-групу, котра привела його до влади, буцімто національно-демократичним кольоритом. Але насправді для них не має ніякого значення, яку діяльність – проукраїнську чи антиукраїнську – провадить їхній сюзерен.

У передвиборній кампанії вони намагаються приховати свою вірнопідданість, з трибун не проти блиснути ура-патріотичною фразою, однак, в реальному житті вони не стоять на боці національно-демократичних сил. Вони стараються втриматися на „золотій середині“ – поміж двох сил, але більше тяжіють до тієї, котра при владі. (Один з поетів у відповідь на докори кореспондента, що він, мовляв, надто запопадливий перед усіма режимами, відповів: „А як же інакше? Я завжди з владою!..“).

Коляборанти без особливої тривоги дивляться на виборні перегони, хоч добре бачать хаос, який панує в лавах об’єднаної опозиції, її неефективну й загалом невиразну аґітацію. Бачать набридлі українському виборцеві ті самі обличчя претендентів на депутатські мандати. Люди очікують на з’яву тих, хто їх не дурив, не розчаровував, кому можна повірити. Є великий запит на нову політичну силу й нових діючих осіб нашого політикуму.

На таку силу претендують партії „УДАР“ Віталія Кличка й „Україна – вперед“ Наталії Королевської. „УДАР“ – справді нова сила, але тяжко зрозуміти ідеологію цієї партії (якщо вона взагалі в неї є!). У кожнім разі язик не повертається позиціонувати її як національно-демократичну. Строката еклектика персонального складу „ударівців“, заявлених у виборчому списку партії, створює враження зібрання випадкових людей, які склали ситуативний альянс.

Таке ж враження, ще й помножене на курйозну появу самої партії, виникає від „команди“ Н. Королевської. Треба бути дуже-предуже наївним, аби не розуміти, що у цьому випадку йдеться про черговий проєкт партії влади – на взір сумнозвісного „Озимого покоління“, яке свого часу привело в політику Валерія Хорошковського й Інну Богословську, з завданням відібрати якнайбільше голосів від національно-демократичних сил.

„Молоді реформатори“ Н. Королевської мають відбирати голоси від опозиційних партій, зокрема від партії Юлії Тимошенко „Батьківщина“. Реклямна кампанія Н. Королевської – тотальна, за нею стоять величезні гроші. Влада покладає великі сподівання на цей підступний проєкт, Н. Королевська має також відібрати голоси Сергія Тігіпка, який на президентських виборах позиціонував себе як нового політика. Тігіпкові прибічники, які розчарувалися в ньому через перехід у Партію Реґіонів, ясна річ, не голосуватимуть за „реґіоналів“. От їх і має відтягувати Н. Королевська. Це один з принципових моментів виборчої тактики і стратегії Партії Реґіонів.

Брутальна антиукраїнська влада, не допускаючи представників Всеукраїнського об’єднання „Свобода“ до засобів масової інформації бодай на одну соту від кількости появ Н. Королевської на телеекрані, дістане протилежний результат: за „Свободу“ проголосують не тільки її переконані симпатики, а й чимало тих, хто проти „реґіоналів“. Сьогодні „Свобода“ як ніколи має серйозні шанси здолати прохідний бар’єр до парляменту з великим запасом. Її показник може сягнути 10 відс. „Свобода“ в цьому на рівних конкурує з Кличковою партією „УДАР“ та з партією Н. Королевської.

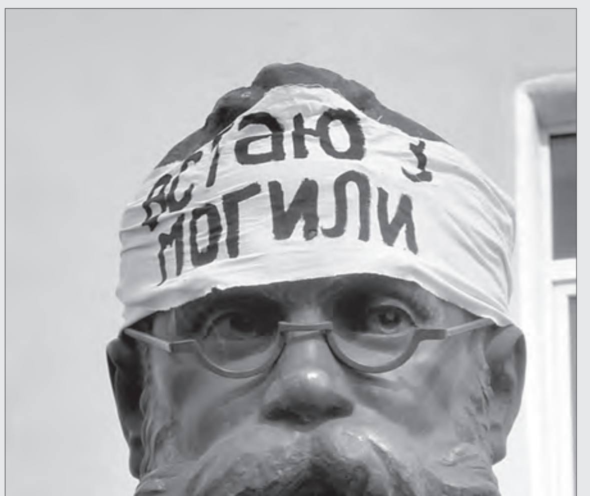
Окрім „Батьківщини“, котра може одержати 28-30 відс. голосів, та Партії Реґіонів, яка може мати 22-25 відс., до парляменту, швидше за все, пролізуть і комуністи, до яких відійде немало голосів учорашніх прибічників Партії Реґіонів.

Всі інші політичні сили щось зможуть здобути в мажоритарних округах. В цілому вибори заповідаються рекордно брудними; прес адмінресурсу чавитиме все, що можна розчавити. В найкращому разі співвідношення сил у парляменті може бути приблизно 50 на 50. Тобто є небезпека глухого кута. Згадуваних коляборантів це цілком влаштовує. А тих, хто сподівається на позитивні зміни, – ні.

І знову українські історики писатимуть колись дослідження про те, якої великої шкоди завдавали коляборанти українському народові в його поступуванні до повноцінної держави.

Михайло Слабошпицький – український письменник, виконавчий директор Ліґи українських меценатів, директор книжкового видавництва „Ярославів вал“.

Київ

Пам’ятник Михайлові Грушевському в Києві після прийняття закону про мову прикрасили стрічкою з написом „Встаю з могили“. (Фото: Денис Шпігов)

УКРАЇНА ЗА ТИЖДЕНЬ

Росія втратила монополію

КИЇВ. – 20 серпня Міністри оборони України та Росії Дмитро Саламатін і Анатолій Сердюков погодили зміни до міжурядової угоди про використання наземного випробувального тренувального авіяційного полігону в Криму. Документ скасовує російську монополію на користування цим об’єктом та визначає новий порядок оплати такої співпраці. Відтак Україна отримала можливості суттєво збільшити прибуток від використання полігону в інтересах інших держав. „Підписання цього документу дало можливість перейти на грошовий розрахунок за послуги з вишколу російських летунів палубної авіяції, а також відійти від обмежень у використанні марок літаків“, – сказав Д. Саламатін. *(Радіо „Свобода“)*

Відзначено Савіка Шустера

КИЇВ. – Президент України Віктор Янукович 15 серпня присвоїв звання Заслуженого журналіста України Савікові Шустерові – телеведучому та генеральному директорові студії „Савік Шустер“ – „за високу професійну майстерність у висвітленні спортивних змагань XXX літніх Олімпійських ігор у Лондоні“. Журналістська діяльність С. Шустера неодноразово піддавались критиці в Україні. Ряд оглядачів звинувачував його у використанні в програмах маніпуляційних технологій та відвертих фальсифікацій. С. Шустер розуміє українську мову, але не володіє нею. *(Інститут масової інформації)*

Послухали раду Европейського суду

КИЇВ. – Міністерство закордонних справ України 21 серпня підтвердило, що Україна призупинила процедуру екстрадиції з Одеси підозрюваного в організації замаху на Президента Російської Федерації Володимира Путіна Адама Осмаєва. 17 серпня Генеральна прокуратура отримала постанову Европейського суду з прав людини про те, що скаргу А. Осмаєва щодо законности рішення про екстрадицію прийнято до провадження. Европейський суд з прав людини рекомендував Україні тимчасово не видавати Російській Федерації головного підозрюваного у справі підготування замаху А. Осмаєва, оскільки йдеться про питання життя і смерти людини. *(Радіо „Свобода“)*

Не буде української кляси

ДОНЕЦЬК. – 21 серпня, за два тижні до початку нового навчального року, відділ освіти Ленінського району міста вирішив закрити єдину в районі 10-ту клясу української гімназії „Гармонія“. У листі ультимативного змісту до гімназії говориться, що в клясі повинно бути не менше як 25 осіб, а гімназія станом на 21 серпня має 16 учнів. Проте у законі „Про середню освіту“ зазначено, що для існування кляси досить п’яти учнів. Батьки і діти шоковані звісткою, адже з урахуванням нового статусу російської мови в Донецьку можуть ліквідувати всі українські школи. *(„Газета по-українськи“)*

Жуки з’їли кукурудзу

УЖГОРОД. – У Закарпатській області шкідник „кукурудзяний жук“ пошкодив понад 14 тис. гектарів посівів кукурудзи, повідомив 21 серпня начальник Державної інспекції з карантину рослин Василь Сасин. З 30 тис. гектарів кукурудзи жук виявлений на площі понад 14 тис. гектарів у всіх 13 адміністративних районах. Найбільшої шкоди зазнали господарства в низинній частині – Ужгородському, Мукачівському, Виноградівському районах. Для ліквідації шкідника очікується застосування хемічних засобів. *(„Укрінформ“)*

Росія збільшить число кораблів

СЕВАСТОПІЛЬ. – Росія збирається ввести до складу Чорноморської фльоти шість підводних човнів, повідомила 21 серпня газета „День“ з посиланням на Міністерство оборони Росії. Зараз у Росії на Чорному морі є лише один підводний човен „Алроса“, який перебуває в ремонті. „Посилення бойових можливостей Чорноморської фльоти Росії має погоджуватися з українською стороною, однак, такої угоди немає“, – заявив адмірал Військово-морської фльоти України Ігор Тенюх. *(„День“)*

АМЕРИКА І СВІТ

Зростає ізоляція Сирії

ВАШІНҐТОН. – США схвально оцінили рішення Організації ісламського співробітництва (ОІС), до складу якої входять 57 країн, призупинити членство Сирії в цьому об'єднанні. Пресс-секретар Державного департаменту Вікторія Нуланд заявила 17 серпня, що своїм рішенням ОІС подає „сильний сиґнал" урядові Президента Башара аль-Асада і засвідчує все більшу міжнародну ізоляцію Сирії. Напередодні, 16 серпня, Рада Безпеки ООН постановила днем 19 серпня завершити місію своїх спостерігачів у Сирії. Радник Генерального секретаря ООН з гуманітарних питань Валері Еймос на зустрічі з журналістами в Дамаску ствердила, що внаслідок збройного насильства майже 2.5 млн. сирійців потребують допомоги. (*„Голос Америки"*)

Сирія дає підстави вагатися

ВАШІНҐТОН. – Вже понад 60 американських політичних експертів вважають, що Президент Барак Обама повинен запровадити над Сирією заборонену для летів зону, щоб захистити цивільне населення й підтримати опозиційні сили – так, як це було у випадку Лібії минулого року. Відповідаючи на ці заклики, Секретар Департаменту оборони Леон Панета сказав 18 серпня, що ситуація в Сирії є цілком іншою, і тому питання вільної від летів зони не є першочерговим завданням. Його підтримав вашінґтонський аналітик Кріс Чівіс, на думку якого грубе втручання у збойний сирійський конфлікт може погіршити загальну ситуацію в тій країні, зокрема з повaленням режиму Президента Башара аль-Асада може початися жорстока міжрелігійна війна з етнічними чистками і масовими стражданнями населення. (*„Голос Америки"*)

Китайське море – зона суперечки

ВАШІНҐТОН. – Пекін і Вашінґтон обмінялися заявами з приводу напруженої ситуації в Південно-китайському морі, де Китай безцеремонно проголошує свої права на спірні території, на які також претендують його найближчі сусіди, вони ж – союзники США. За словами речника Державного департаменту Вікторії Нуланд, США бажають, щоб сторони цієї суперечки досягнули угоди, вигідної всім, і що така угода може бути ухвалена Асоціяцією Південно-східних азійських націй – АСЕАН. Тим часом Китай воліє домовлятися з кожною країною окремо, а оскільки результатів нема, то звинувачує в цьому Захід за „втручання та наклепи". Керівник катедри міжнародної політики в Інституті Катона Джастін Лоґан передбачає, що коли сторонам суперечки не вдасться зформулювати прийнятні для всіх правила поведінки, то в АСЕАН відбудеться значне розходження між країнами відповідно до їх ставлення до Китаю. (*„Голос Америки"*)

Росія шпигує в НАТО

ЛОНДОН. – Британська газета „The Times" повідомила 13 серпня, посилаючись при цьому на офіційний прес-реліз німецької прокуратури, що на воєнній базі НАТО в місті Рамштайн заарештовано особу ідентифіковану як Мафнред К. Він передавав таємні дані для Федеральної служби безпеки Росії, яка підкупила його сумою понад 10 млн. дол. Працюючи на цій базі, Манфред К. копіював файли, котрі мали відношення до стратегічних плянів США, а також крав паролі до програм, доступ до яких мають лише найвищі військові чини. (*Lenta.ru*)

Російський човен – факт чи вигадка?

ВАШІНҐТОН. – Газета „Houston Chronicle" 19 серпня прилюднила листа сенатора-республіканця від Тексасу Джона Корніна з вимогою до Пентаґону прокоментувати розповсюджену 14-15 серпня засобами масової інформації вістку про російський підводний човен, який нібито протягом декількох тижнів перебував непоміченим біля берегів США. Сенатор вважає, що Росія провадить дестабілізаційну воєнну політику, яка є загрозою для національної безпеки США, тому „командування Військово-морських сил повинне докладно пояснити факти, про які повідомила преса". (*„Кореспондент"*)

29 серпня почнеться Паралімпіяда-2012

Веслувальниця Оксана Мастерс. (Фото: US Rowing)

Аліна Захарчук
(Бі-Бі-Сі)

КИЇВ. – З 29 серпня по 9 вересня у Лондоні відбудуться XIV літні Паралімпійські ігри. 155 українських атлетів у складі національної паралімпійської команди України захищатимуть честь держави у світовому спорті. Очікується, що на Паралімпійські ігри 2012 року приїдуть 4,200 спортовців зі 160 країн світу, які розігрaють 503 комплекти нагород у 20 видах спорту. Українці братимуть участь у 12 видах спорту: веслуванні академічному, волейболі сидячи, джудо, легкій атлетиці, настільному тенісі, паверліфтинґу, плаванні, стрільбі кульовій, стрільбі з лука, фехтуванні на візках, футболі, велоспорті (трек, шосе).

Президент Національного комітету спорту інвалідів Валерій Сушкевич нагадав, що на минулій Пекінській паралімпіяді команда України здобула 74 нагороди й у підсумку посіла четверте місце.

На Паралімпіяді-2012 в команді США виступить Оксана Мастерс – веслувальниця українського походження. Вона народилася в Хмельницькому без обох ніг внаслідок Чорнобильської катастрофи, зростала в дитячому будинку і була адоптована у США.

Розпочато кампанію „Зупинимо тортури в Україні!"

Сергій Горицвіт

ОДЕСА. – 25 червня в Одесі закінчився судовий процес над міліціонерами, які жорстоко катували затриманих у Роздільнянському районному відділі внутрішніх справ. У січні 2010 року у цей відділ міліції звернувся підприємець з проханням знайти осіб, причетних до викрадення деталей екскаватора, які оцінив у 7,000 грн. Він підозрював у крадіжці робітників Олександра Славихіна і Євгена Осипова.

Доставивши підозрюваних у відділ, міліціонери довго били їх гумовою палицею, руками й ногами. Одному одягли на голову пластиковий пакет, не даючи змоги дихати. Потім кати вдалися до жорстокіших тортур. Робітників прив'язали до стільців, прикріпили до рук, вух і статевих органів електричні дроти й увімкнули струм. При цьому били затриманих руками й ногами.

Жертви опинилися в лікарні, а проти п'ятьох працівників міліції було порушено кримінальну справу. Минуло два роки до суду, який визнав міліціонерів винними у скоєнні злочинів, але звільнив від покарання з умовою, що вони упродовж трьох років не здійснять подібних злодіянь. Суддя Олег Непорада врахував, як зазначено у вироку, „щиросердне розкаяння підсудних".

Українська громадськість занепокоєна зростанням насильства в міліції, у місцях позбавлення волі, а також байдужістю прокуратури. 26 червня чи не вперше протест набрав всеукраїнського маштабу. Ініціяторами заходу стали „Міжнародна амнестія в Україні", Українська Гельсінкська Спілка з прав людини, Харківська правозахисна група, Фундація реґіональних ініціятив і Центр інформації про права людини.

У Києві, незважаючи на дощ, біля будинку Адміністрації Президента протестанти влаштували виставу, на якій продемонстрували необхідність створення системи належного розслідування численних випадків тортур в Україні. Останнім часом українці розпочали кампанію „Зупинимо тортури в Україні!" і збирають підписи під петицією проти безкарности міліції. У ній міститься заклик до Президента Віктора Януковича заснувати окремий орган для розслідування усіх заяв про катування, який має бути незалежним від уряду та правоохоронних органів.

Насильство під час досудового слідства зустрічається часто, зазначає суддя Европейського суду з прав людини Ганна Юдківська. Україна – п'ята у світі держава за кількістю звернень її громадян до цього суду.

Учасники протесту проти катувань біля Адміністрації Президента в Києві. (Фото: maidan.org.ua)

Консультантом Президента України стала куховарка

Левко Хмельковський

Кореспондент „Української правди" Сергій Лещенко 20 липня оприлюднив статтю „Секретний підпис Януковича", у якій виявив ряд випадків надмірних і навіть шкідливих заборон, якими сучасні українські урядовці оточили Президента України Віктора Януковича.

Перед тим, як стати Президентом України, В. Янукович був народним депутатом. А перед отриманням депутатських повноважень він підписав клятву, що дав її українському народові. С. Лещенко звернувся до Верховної Ради з проханням надати копію присяги депутата В. Януковича і зустрів відмову. „Запитувана вами інформація є конфіденційною, оскільки містить особистий підпис Януковича Віктора Федоровича", – значилося у відповіді апарату Верховної Ради. Його працівники ніби не зауважили, що цей підпис виставлений на загальний огляд на першій сторінці Офіційного інтернет-представництва Президента.

Не вдалося побачити підпис і під президентською клятвою В. Януковича. Вона в Конституційному суді отримала гриф „Для службового використання". Але згідно з законодавством автограф президента не є засекреченим.

С. Лещенко виявив дії, реально спрямовані на обмеження інформації в Україні.

Як відомо, закон дозволяє кожному народному депутату мати до 31 помічника-консультанта, причому чотирьох з них депутат може оформити на державну службу в ранзі державного службовця з наданням пенсії, пільг тощо. Цим скористалася Ганна Герман, яка спершу оформила свого сина Миколу Коровіцина заступником міністра надзвичайних ситуацій, але в 2010 році

(Закінчення на стор. 12)

ТОЧКА ЗОРУ

Як і з ким ми маємо святкувати День Незалежности

Аскольд Лозинський

Оскільки прийшла вагома для усього світового українства дата, 24 серпня, і в звязку з нею відбуватимуться різні імпрези з відзначення 21-ої річниці відновлення незалежної Української держави, почуваємось до обов'язку уточнити наше становище – як для членства Світової Конференції Українських Державницьких Організацій, так і для найширшої української спільноти.

Ми закликаємо відзначати цю важливу дату в тісному братньому колі з українським народом в Україні та з нашими громадами в діяспорі, але не з ворогами українського народу.

Вже довший час, від моменту приходу до влади в Україні режиму Віктора Януковича, ми вважаємо доцільним не зустрічатися не тільки з самим В. Януковичем, але й з представниками його несправедливої влади, а також не підтримувати її, тобто в жодному випадку не фінансувати будь-яких заходів, навіть коли вони того гідні, як от відзначення Дня Незалежности, бо, дістаючи гроші від нас на ці добрі заходи, режимники використовуватимуть їх у протилежних цілях або для власного збагачення.

Ми вповні вчасно передбачали і підкреслювали, що будь-яку зстріч з представниками наших діяспорних громад режим використає для пропаґанди: мовляв, діяспора з нами. На жаль, мало хто у громадах до нас прислухався щодо цього, включно з багатьма провідниками громадського життя в діяспорі та в Україні.

А сталося саме так, як ми передбачали. Ці зустрічі, ділові і товариські, в кращому випадку принесли розчарування, а в гіршому – ще більше зміцнили режим та дозволили йому ще нагліше провадити народовбивчу політику.

Нам здається, що, з огляду на недавнє парляментське узаконення переваг російської мови над українською мовою, відверте знущання над політичною опозицією, порушення свободи преси, навіть найбільш ліберальні українці повинні покласти край нашій сліпій українській гостинності. В. Янукович та його сатрапи – це відкриті вороги українського народу. Їх треба побороти, а не гостити чи леґітимізувати.

Тому закликаємо всіх українців і не українців, які щиро люблять український народ або просто бажають йому добра, припинити будь-які зв'язки з сьогоднішніми ворогами українського народу. Наше прохання: стримайтесь від будь-яких зустрічей, ділових чи товариських, з режимниками В. Януковича, представниками його штабу, його уряду, його партії, його дипломатичного корпусу, чи просто з його поплентачами, як оті „українські інтелектуали", які недавно зустрічались з В. Януковичем в Криму та віддали рідну мову за „кусень сала".

Історія кинула нам як народові ще один виклик. В. Янукович та його люди –це ніщо ліпше від москалів-окупантів, великодержавних шовіністів, які намагаються нас знищити. Вони русифікують наш народ, вони плюндрують нашу землю, вони ув'язнюють безневинних, вони вбивають. Як же з ними ми можемо зустрічатися?

Аскольд Лозинський – голова Світової Конференції Українських Державницьких Організацій.

Ню-Йорк

„Гуманітарна" інтеліґенція?..

Андрій Окара

Фундаментальною основою філософії права є уявлення про природне право – про ідеальні норми, що не залежать од людського чинника і випливають з природи самої людини. В певних ситуаціях природне право передбачає, що правовою поведінкою є недотримання чинного (позитивного) законодавства. Тобто в певних ситуаціях не коритися діючим правовим нормам і державним інституціям є не лише моральним обов'язком громадянина, а й правовою формою поведінки.

Право народу на повстання проти царя-узурпатора, право народу на бунт чи революцію – саме з арсеналу природного права.

Вважаю, що в Україні є декілька ситуацій, які мають саме екзистенційну (а не звичайну політичну) природу, коли люди, громадяни, народ не просто в змозі, а зобов'язані скористатися своїм природним правом.

До таких належить ситуація, коли, наприклад, влада стріляє в неозброєний натовп бойовими набоями або душить демонстрантів танками. (Леонідові Кучмі в 2004-му вистачило розуму та страху Божого не використовувати воєнну силу проти Майдану).

До таких ситуацій належить державна зрада, знищення держави, війна проти власного населення, розпалювання громадянської війни.

Сюди ж слід віднести і „мовний" закон. Люди, які причетні до його прийняття, – свідомо чи несвідомо вдаються до розпалювання громадянської війни.

Але після того, як цей закон набув чинности, можна вважати, що ця влада позбавлена леґітимности, тому будь-який спротив їй не є злочином, не є правопорушенням, як не є правопорушенням спротив Батиєві, Наполеонові, Муравйову чи Гітлерові.

Знову – Руїна.

Знову Україна – це країна без власної держави.

Знову замість держави – квазідержавний апарат самозванців, що позбавлені леґітимности.

Знову – війна.

Знову Січ – проти Орди.

Боже, дай сили!

P.S. Трохи здивували „гуманітарні інтеліґенти", що поїхали в Крим говорити з „ґарантом" про цей закон. Вони гадали, що до них ставляться, як до рівних, що їхня думка цікавить владу, що вони, бач, такі поважні, тому можуть вплинути на владу.

Але їх публічно зневажили.

Вони щось там лепетали – мовляв, добре, що він розуміє важливість мовної проблематики, що він – за те, аби цей закон „допрацювати" і восени „змінити". (Окремого обговорення заслуговує феномен галицького колябораціонізму – од Ярослава Галана і до нинішніх.)

І ніхто з них не сказав: „Пане ґаранте, підписанням цього закону ви розпалюєте війну і опиняєтесь поза законом. Після вашого підпису ми маємо право не коритися вашому режимові і вважати вас особисто узурпатором та самозванцем. Не робіть лиха, не слухайте ваших американських піар-радників, які вашими руками намагаються робити у країні ситуацію „керованого хаосу". Збережіть спокій, а ми за це – обіцяємо вам свою вимушену льояльність".

Жоден з цих „гуманітаріїв" нічого подібного йому не сказав. Бо можуть не дати премійки, можуть не покликати на чергову зустріч влади з інтеліґенцією та на фуршет, можуть не пустити до дерибану бюджету на 200-ліття Шевченка.

Шановні Ліно Костенко, Ольго Богомолець, Ніно Матвієнко та інші! Яке щастя, що вас не було на цьому глумі.

Проте, у той день, як ніколи, ясно виявилося, що кожен народ заслуговує на свою владу і на свої закони. Якраз в такі „біфуркаційних" точках виявляється: ти – „тушка" і бидло в людському обличчі, чи козак і достойна людина. І якщо ти – бидло, і якщо весь твій народ – нація „терпіл" (тобто тих людей, що звикли потульно терпіти – редакція „Свободи") – значить, скоро на твоїй землі будуть жити інші, більш достойні народи.

Та і не твоя це земля, якщо ти її не зумів боронити од загарбників...

Хіба не так?...

(Українська правда", 8 серпня)

Андрій Окара – російський політичний аналітик, українець за походженням, живе і працює в Москві.

АМЕРИКА І СВІТ

Б. Обама дає шанс для нелеґалів

ВАШІНҐТОН. 15 серпня почала діяти ініційована Президентом Бараком Обамою урядова програма, яка передбачає дворічне відкладення екстрадиції 1.7 млн. нелеґальних іміґрантів. Бажання взяти участь у цій програмі виявили десятки тисяч осіб по всій країні. До участи допускаються молоді люди у віці до 30 років, котрі прибули до США до часу, коли їм сповнилося 16 років. На момент подання документів вони повинні прожити в країні не менше, ніж п'ять років, дістати певну американську освіту (або перебувати у процесі навчання) чи служити у війську США. Заяви від осіб, засуджених за різні злочини, не беруться до розгляду. Цю ініціятиву Б. Обами гостро критикують республіканці, звинувачуючи Президента у спробі підвищити популярність серед виходців з латино-американських країн перед листопадовими президентськими виборами. (*„Кореспондент"*)

Баварія заговорила про незалежність

МЮНХЕН, Німеччина. – Газета „Muenchner Merkur" повідомила 14 серпня, що в Німеччині найближчим часом вийде з друку книжка високопоставленого члена Християнсько-соціяльного союзу, що входить в урядову коаліцію, – Вільфріда Шарнаґля, в якій цей автор стверджує доцільність для Баварії домагатися незалежности від решти Німеччини. Цю ідею автор обґрунтовує несправедливою системою розподілу доходів між федеральними землями, в рамках якої Баварія змушена ділитися з менш успішними реґіонами своїми податковими надходженнями. Наприклад, за вислідами 2011 року, Мюнхен віддав на ці цілі 3.66 млрд. евро, а в цьому році повинен буде віддати 3.4 млрд. евро. Словом, на думку В. Шарнаґля, Баварія в теперішній час перебуває в надмірній залежності від двох зовнішніх центрів водночас – від столиці Німеччини Берліну і від столиці Европейського союзу – Брюселю. *(Бі-Бі-Сі)*

Дж. Асандж дістав притулок

ВАШІНҐТОН. – Аґентство „Асошіейтед Прес" повідомило 16 серпня, що влада Еквадору прийняла рішення надати політичний притулок засновникові веб-сайту „WikiLeaks" Джуліянові Асанжові, який від 19 червня переховується в Посольстві Еквадору в Лондоні. Раніше офіційний Лондон остерігав, що таке рішення Еквадору може привести до скасування його Посольства в Лондоні дипломатичного статусу і захоплення Дж. Асанжа силою. Влада Еквадору відповіла, що такий крок сприйме як ворожий. Союз південно-американських націй, в який входить 12 країн, підтримав рішення Еквадору. Британський суд хотів віддати Дж. Асанджа Швеції, де проти нього висунуто звинувачення сексуального характеру. Сам він вважає ці звичувачення політичним замовленням, за яким стоїть намір США судити його за розголошення таємної інформації, що стосується багатьох країн світу. *(„Кореспондент")*

Вже й Китай має проблеми з економікою

ПЕКІН. – Керівник китайського уряду Вень Цзябао заявив 16 серпня, що економіка країни „перебуває під тиском" і що проблеми матимуть продовження певний час. Світ сприйняв цю заяву, як офіційне визнання різкого уповільнення китайської економіки, про що вже довший час говорять міжнародні експерти. У першому кварталі 2012 року китайська економіка, друга за обсягами після американської, зросла тільки на 7.6 відс. Ці темпи росту є найгіршими за останні три роки – від минулої економічної кризи. Водночас значно зменшився зовнішній попит на китайські товари і так само – внутрішній попит на імпортовані товари, оскільки знижується платеспроможність китайського населення. Центральний банк Китаю вже двічі зменшував облікову ставку, а також послабив норми резервування для банків, намагаючись зробити кредити дешевшими. *(Бі-Бі-Сі)*

Замість свята – замах проти нації

У незвичайно складних умовах Україна зустрічає День Незалежності. Вже почалося впровадження російської мови замість державної, української. Одеська міська рада 13 серпня на позачерговій сесії ухвалила рішення, згідно з яким російська мова отримала в місті статус реґіональної. Документ прийнятий згідно з чинним законом „Про засади державної мовної політики“.

Негайно органи місцевої влади і в інших теренах заходилися впроваджувати „реґіональну мову“. І не тільки російську, яка може стати реґіональною в 10 з 24 областей України. У Закарпатті може стати реґіональною угорська мова, на Буковині – румунська, в Криму – мова кримських татар. Також в ряді міст може з’явитися своя офіційна мова – в Ізмаїлі болгарська, в Луцьку - ідиш, біля Озівського моря – грецька, подекуди в Галичині – польська мова. Здавалося б, коли там живуть люди цих національностей, то нехай говорять рідною їм мовою. Але новий закон взагалі змінює державний порядок в цих реґіонах. Відтепер офіційні документи писатимуть реґіональними мовами, освіта і судочинство перейдуть на мови меншин, імена та прізвища громадян, назви сіл і міст записуватимуться згідно з правописом реґіональних мов, радіомовлення і телебачення теж відійдуть від української мови. Державна мова ніби й залишиться, але десь на узбіччі.

У висліді Україна втратить національний характер. Адже нація визначається певним рядом характеристик, зокрема спільністю походження від поколінь, які мешкали на тій же території і розмовляли тією ж мовою, спільністю мови, яка є основою національної ідентичности, спільністю культури і релігії.

Новий закон передбачає, що місцеві, реґіональні мови впроваджуються на бажання мешканців згідно з зібраними підписами або переписом населення. Останній перепис в Україні відбувся у 2001 році, наступний буде у 2013 році. Зрозуміло, що вже тепер українофоби за гроші або обіцянки можуть легко зібрати потрібні підписи навіть у Києві, а наступний перепис взагалі стане випробуванням для українців як нації. Відомі також сили, які, спираючись на новий закон, впливатимуть на остаточне знищення української мови в поточному житті. Це не тільки проросійські рухи та установи в Україні, а й їхні союзники в сусідній Росії. І останні – передовсім. Російські засоби масової інформації торжествують з приводу „закінчення мовного божевілля часів Ющенка“, коли, як вони пишуть, Кузнєцових переписували на Ковалів, а Воробйових – на Горобців. Це звичайна вигадка, яка безвідмовно діє на пополитих росіян.

В Европі часто не розуміють суті проблеми, вважаючи, що національні меншини мають свої мовні права. Щодо Европи вони мають рацію. Але ситуація української мови – особлива, тому що вона тривалий час була забороненою в Російській імперії і переслідуваною в СРСР. Російська ж мова не була мовою меншини, а мовою колонізатора, офіційною мовою правлячої комуністичної партії. Мови інших меншин взагалі зникли. В Конституції України сказано: „В Україні ґарантується вільний розвиток, використання і захист російської, інших мов національних меншин України“.

Водночас ще не все втрачено, опір шкідливій новації триває. Але його успіх залежить не тільки від заяв і акцій протесту, а передовсім від усвідомлення усіма громадянами України того, що без української мови не стане й української нації, української держави, а буде „Русскій мір“ з його відомими звичаями. Звичайно, усі ми відзначатимемо свято 24 серпня, але обставини змушують у цей день не стільки веселитися, як шукати шляхів порятунку молодої держави.

СВОБОДА

Пам’ятаймо про Україну!

Газета заснована у 1893 році — Видає Український Народний Союз

Головний редактор: Рома Гадзевич
Редактори: Христина Ференцевич, Левко Хмельковський, Петро Часто

FOUNDED IN 1893
Svoboda (ISSN 0274-6964) is published weekly on Fridays by the Ukrainian National Association, Inc. at 2200 Route 10, P. O. Box 280, Parsippany, NJ 07054

☎ (973) 292-9800 **E-mail:** svoboda@svoboda-news.com
Fax (973) 644-9510 **Website**: www.svoboda-news.com

Postmaster, send address changes to:
Svoboda, P. O. Box 280, 2200 Route 10, Parsippany, NJ 07054

Передплата: $65.00 на рік, $40.00 на півроку.
Для членів УНСоюзу – $55.00 на рік, $35.00 на півроку.

Чеки і грошові перекази виставляти на „Svoboda“.
Periodicals postage paid at Caldwell, NJ 07006 and additional mailing offices.

Адміністрація „СВОБОДИ“

Адміністрація	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3041 **E-mail**: admin@svoboda-news.com
Оголошення	Володимир Гончарик	☎ (973) 292-9800 x 3040 **Fax** (973) 644-9510 **E-mail** adukr@optonline.net
Передплата	Марійка Пенджола	☎ (973) 292-9800 x 3042 **E-mail** subscription@svoboda-news.com

ІСТОРІЯ

Як визначилася „річниця радости“

Аліна Осипюк

Поява на політичній мапі Української незалежної держави стала однією з визначних подій всесвітньої історії другої половини XX ст. Акт проголошення Незалежности України від 24 серпня 1991 року був закономірним вислідом багатовікового прагнення українського народу бути господарями на власній землі. Підтверджуючи історичну вагомість цього саме ця дата незабаром була проголошена Днем Незалежности України.

21 рік тому радісна вістка сколихнула українців в усьому світі. Центральний державний архів закордонної україніки, заснований в 2007 році як координаційний центр роботи з документами архівної україніки, має велику добірку українських закордонних періодичних видань, які повідомили про надбання Україною самостійности.

Уже з кінця 1989 року розвиток подій історичного значення став стрімко зростати – вся увага світової української спільноти була прикута до історичної Батьківщини.

Влітку 1990 року було прийнято Декларацію про державний суверенітет, яка фактично стала основою для проголошення незалежности. Проте керівництво СРСР, намагаючись зберегти кордони колишнього Радянського Союзу, запропонувало укласти новий Союзний договір, що передбачав збереження єдиної держави. Закордонні українські громади одностайно стали проти цього. Заклики до українців та пропозиції об’єднати свої зусилля проти договору виголошувались на різноманітних зібраннях закордонних українських громадських організацій та об’єднань, а також були надруковані у періодичних виданнях „Свобода“ в США, „Україна і світ“, „Український гомін“, „Український голос“ в Канаді, „Українське слово“ у Франції та інших.

Після офіційного проголошення незалежности України українські громади за кордоном опублікували численні вітальні звернення „до рідних братів і сестер в Україні“. Були організовані великі святкування. На адресу Верховної Ради надійшли офіційні вітальні листи від українських спільнот з Европи, США, Канади та Австралії. В цих листах-зверненнях вся закордонна українська громадськість з почуттям радости та гордости вітала прийняття Акту від 24 серпня 1991 року.

Варто зазначити, що мешканці України здебільшого вважали доленосний документ актом проголошення незалежности, то закордонне українство сприймало цей документ швидше як акт відродження неодноразово зруйнованої державности. Адже на відміну від своїх співвітчизників, які проживали на рідній землі, закордонне українство щорічно відзначало День Соборности 22 січня – згідно з IV Універсалом Української Центральної Ради, що проголосив незалежність Української Народної Республіки (УНР) у 1918 році, або 1 листопада, коли були закладені основи Західньо-Української Народної Республіки.

Повертаючись до подій 1991 року, слід відзначити неабиякий внесок закордонних українських громадських організацій в процес визнання державами світу незалежности України. В перші ж дні після 24 серпня главам держав в країнах проживання української спільноти надіслали листи з проханнями та закликами визнати Акт проголошення незалежности України та встановити з нею дипломатичні взаємини.

Українці в США провели багатолюдні маніфестації з метою домогтися від уряду та Президента Сполучених Штатів офіційного та однозначного визнання незалежности України.

Великою подією для всіх українців була візита до Києва Президента Державного центру УНР в екзилі Миколи Павлюка. 21 січня 1992 року він мав офіційну зустріч з Президентом України Леонідом Кравчуком, на якій досягнуто домовлености про урочисте передання повноважень Державного центру Президентові України, Верховній Раді та Кабінетові міністрів. Свої повноваження також передали представники Організації Українських Націоналістів мельниківського та бандерівського спрямувань.

Від часу проголошення Незалежности вже протягом 21 року щороку 24 серпня стає, за висловом відомої поетеси Ганни Черінь, „річницею радости“ для мільйонів українців як в Україні, так і в усьому світі. Українці на рідній землі надзвичайно вдячні світовій українській громаді за те, що в цей день в різних куточках плянети майорить український прапор, лунає гимн України, відбуваються урочисті святкування, влаштовуються дні української культури. Адже це національне свято, дякуючи саме закордонному українству, дає змогу народам в усьому світі більше дізнатись про Україну, її культуру, історію, звичаї.

Аліна Осипюк – головний спеціяліст відділу використання інформації документів Центрального державного архіву закордонної україніки в Києві.

В Україні почалося...

(Закінчення зі стор. 1)

Багато чого змінилося на краще й у Львові. Львів’яни дбають про своє місто. Друзі часто запитують мене, чи сюди варто їхати. Тепер я впевненіше можу їм рекомендувати відвідати Україну. В нашій сім’ї пластуном був ще мій батько. Свого сина я теж віддав у Пласт. Ми повинні знати своє коріння й бути патріотами України навіть на відстані“, – з гордістю сказав пластун з Німеччини.

(„Газета по-українськи“)

Юрія Луценка...

(Закінчення зі стор. 1)

ше побоювання Франції та її европейських партнерів щодо очевидно упереджених, політично мотивованих судових просесів“, – заявив він. Він додав, що „подальша евроінтеґрація України, а саме укладення угоди про асоціяцію з Европейським союзом, залежить від дотримання Україною принципів верховенства права й виконання міжнародних зобов’язань“.

(„Українська правда“, „Голос Америки“, „Кореспондент“)

З РЕДАКЦІЙНОЇ ПОШТИ

Навіть в роки СРСР українська мова була державною

Підписавши антизаконний, антиконституційний закон про мови, Віктор Янукович цим самим сказав, що він такий самий холоп Москви як Володимир Литвин, Вадим Колесніченко та Сергій Ківалов.

Підписавши цей закон, В. Янукович довів, що він просто служка московських спецслужб, а не президент великої европейської держави.

Підписавши цей закон, В. Янукович цим самим поставив свій підпис поряд з усіма московськими царями – імператорами та їхніми лакеями, що понад 350 років нищили, розстрілювали, відсилали на Сибір, у каземати українську мову.

Підписавши цей закон, В. Янукович мав би знати з історії інших колоній, які стали вільними і незалежними державами, що мову корінної нації має перші роки підтримувати уряд і особисто президент тієї держави, якого вибрав народ. Мав би пам'ятати, що в кожній колонії перші роки живе двомовність: мова колонізаторів і мова корінного населення, яке не мало права на свою державну мову.

Підписавши цей закон, В. Янукович підтвердив, що він Україну повернув у статус колонії, що Україна не належить вже українському народові і надалі житиме за принципом „Україна без українців".

Підписавши цей закон, В. Янукович підтвердив, що в нього немає ні чести, ні гідности.

Підписавши цей закон, В. Янукович, на відміну від Віктора Ющенка, довів, що він стовідсотковий боягуз і його Москва може нагинати через коліно, що ласка Володимира Путіна для нього миліша від поваги народу.

Підписавши цей закон, В. Янукович не усвідомив, що він підписав собі третю чи четверту судимість, яку оголосив йому 8 серпня український народ.

Підписавши цей закон, В. Янукович зневажив мільйони українців поза межами України.

Підписавши цей закон, В. Янукович мав би пам'ятати, що навіть в роки червоної імперії, якою був СРСР, державною мовою була українська.

Олег Чорногуз,
письменник, Заслужений діяч мистецтва України,
Київ

Політичне безсилля обумовлює „показуху"

Коли Україна готувалася до Чемпіонату Европи з футболу, представники влади обіцяли багато позитивних зрушень. Насправді їм довелося вдатися до „показухи": дороги, якими мали їздити чужинці, нашвидкуруч полатали, а віддалені від футболу так і залишилися цілковито розбитими.

Ця обставина, не хотячи, приводить до порівняння з „досягненнями" влади Віктора Януковича в соціяльній площині. Перед виборами він обіцяв „покращення життя вже сьогодні". Рівень життя населення в після приходу до влади В. Януковича погіршився: порівняймо лише ціни на хліб чи масло з цінами, які були до приходу влади Партії Реґіонів.

В Україні запанувала „показуха" як головний засіб дезінформації людей, окозамилювання, політична нездатність запровадити реформи.

Пригадаймо суди над Юрієм Луценком та Юлією Тимошенко – цілковита гра в „справедливий суд" над політичним конкурентом, бо коли б усіх злодіїв арештували, то Україна залишилася б без уряду і парляменту.

„Зустріч української інтеліґенції" з Президентом в Криму нагадує „принцип" деяких чоловіків: послухати пораду жінки, а зробити навпаки! Точнісінько так зробив В. Янукович з вибраною інтеліґенцією, дехто з якої зараз волося на голові рве – чому туди поїхав, бо ж став жертвою справжньої показухи!

Щодо В. Януковича, то він залишився вірним своїй поведінці. На президентських виборах обіцяв, що вислухає кожного, але ніколи не обіцяв, що дотримуватиметься Конституції, яку порушив підписанням неконституційного закону або антидержавною угодою про продовження перебування чужої військової бази на території України.

Цим самим він сам себе зробив нелеґітимним президентом.

Як і слід було чекати, відразу після підписання закону про мови провідник комуністів України Петро Симоненко проголосив дальшу мету: ліквідувати символіку незалежної України – прапор, гимн та герб.

Комуністи, які досі безкарно руйнують українську державу, її мову, несуть повну відповідальність не тільки за відсутність національної символіки в часи СРСР, але й за знищення Української Народної Республіки, яка через комуністів не змогла стати суверенною державою майже 100 років тому.

Комуністи в СРСР та їхні нащадки ніколи не визнавали правди про українські визвольні змагання, винищували український народ голодом, розстрілами та запрототоренням у Сибір, на Соловки, у темні шахти та ліси.

Символи держави були вже тоді, коли ще комуністів на світі не було, але про це П. Симоненко не знає, а от щодо комуністичних злочинів в Україні, то у першого комуніста Укаїни – цілковитий склероз. Виступ П. Симоненка у Харкові щодо національної символіки України співзвучний з підписанням В. Януковичем мовного закону.

Виклик, кинутий В. Януковичем усім українцям, є свідченням зневаги до Конституції. Закордонні українці повинні негайно звернутись до Европейського суду щодо порушення Конституції.

Нам всім потрібно встати з колін і на увесь зріст сказати окупаційному режимові: „Досить! Без вас Україна розвиватиметься, а з вами вона загине!".

Йосиф Сірка,
Торонто

Україна починається з кожного з нас

Шановні громадяни України!

Дорога українська громадо!

Від імені Генерального консульства України в Ню-Йорку вітаю Вас з 21-ою річницею Незалежности України. Ця славетна подія 1991 року втілила в життя прагнення багатьох поколінь козацького роду відродити українську державу та бути господарями на своїй рідній землі.

Проникнений гордістю бути українцем, кожен з нас власною працею вносить свою частку в утвердження української держави та на користь її народу. Пам'ятаймо, що Україна починається з кожного з нас.

Вітаю усіх з святом та щиро бажаю Вам, Вашим родинам та близьким здоров'я, щастя, добра, достатку, миру, сили і наснаги в усіх добрих справах. Нехай мрії нашого працелюбного народу про добробут та щасливе життя надихають нас на нові звершення та добрі починання в ім'я Української держави.

Слава Україні!

З повагою,

Сергій Погорельцев,
Генеральний консул України в Ню-Йорку

Це стане початком державного розколу

До „Свободи" 9 серпня надійшла копія звернення відомого канадського підприємця, громадського діяча і мецената, почесного консула України в Канаді Ераста Гуцуляка до Президента України Віктора Януковича. Нижче вміщено текст цього листа.

Пане Президенте!

Ви, як демократично вибраний народом України на пост Президента і маєте мандат очолювати державу і бути ґарантом Конституції України, зобов'язаний беззастережно дотримуватися всіх правил і порядку.

На жаль, речі, котрі діються у Верховній Раді, абсолютно суперечать Конституції.

Справу впровадження другої мови на рівні з державною не можна робити неконституційно і неправильно. Саме голосування депутатами відбувалося не за правилами і недемократично. Багато серйозних порушень зробили недавно українофобні депутати, про які Ви, напевно, знаєте. На мою думку, депутати повинні в цей важкий час займатися економічним поліпшенням життя народу України, а не передвиборчою зрадливою стратегією. Справу впровадження чужої мови як офіційної виконують вороги України, котрі хочуть народ України розділити і тим державу знищити.

Ви може запитати, яке я маю право втручатися в дії держави, котрої я не є громадянином. Так, я є громадянином Канади, але мені залежить, щоб Україна стала вільною, могутньою, демократичною европейською державою. До того я і мої друзі з Канади багато причинилися ще до проголошення Незалежної України в 1991 році. Про це знають попередні президенти України та провідники Руху, декотрі з яких тепер є членами Кабінету міністрів.

Прошу Вас добре обміркувати своє рішення щодо підписання цієї неправильної і незаконної постанови Верховної Ради.

Якщо Ви, попри всі застереження, підпишите її, то це стане початком заникнення прекрасної мови Тараса Шевченка і початком державного розколу. Понад 20 років народ України мав одну державну мову, і тепер непотрібно і шкідливо змінювати Конституцію України.

Якщо російська мова стане другою державною мовою України, то мені буде соромно і прикро, що мову, котру намагалися знищити вороги України впродовж сотень років, знищив провід держави, котру я представляю як почесний консул України в Канаді.

З повагою,

Ераст Гуцуляк,
Торонто

Дякую за подаровану передплату

У „Свобода" 11 травня було поміщено моє прохання подарувати мені передплату тижневика, на яке відгукнулася Ірена Степанюк з Стонгему, Масачусетс.

Через газету хочу подякувати їй за подаровану на рік передплату. Щиро дякую, бажаю щастя, здоров'я, всього найкращого в житті. Завдяки їй я тепер реґулярно отримую газету поштою і перебуваю в курсі всіх новин з життя діяспори і України.

Микола Ясененко,
село Любомирка,
Кіровоградська область

ЖИТТЯ ГРОМАДИ

У Філядельфії висвітлено фільм „Три розповіді з Галичини“

Уляна Балух-Мазуркевич

ФІЛЯДЕЛЬФІЯ. – 10 червня Комітет оборони людських прав організував в Українському освітньо- культурному центрі (УОКЦ) висвітлення документального фільму українського режисера Олі Онишко „Три розповіді з Галичини”. Фільм аналізує героїзм, моральний характер і примирення в часі Другої світової війни – за німецької та совєтської окупації України.

Голова комітету Уляна Балух-Мазуркевич представила режисерів Олю Онишко та Сару Фаргат з Ливану, композитора Сергія Ел Гелу, теж з Ливану, який скомпонував ориґінальну музику до цього небуденного фільму.

Режисери розповіли про причи-

(Закінчення на стор. 11)

Учасники перегляду фільму (зліва): Яра Снилик, Христя Сеник, Орися Гевка, Оксана Ворох, Ольга Онишко, Уляна Мазуркевич, Сара Фаргат.

У Сієтлі заговорило українське радіо

У радіостудії (зліва): Олександер Кузьмич, Віталій Сад, Нуне Нещеренська і Олег Пинда. (Фото: Володимир Мигович)

Володимир Мигович

СІЄТЛ, Вашінґтон. – З ініціятиви Українського громадського центру штату на теренах Великого Сієтлу започатковано радіопрограму „Українська хвиля”.

До редакційної колеґії, яка готує і веде радіопрограми, увійшли педагоги Нуне Нещеренська і Олександер Кузьмич, інженер Олег Пинда, художник Віталій Сад і журналіст Володимир Мигович.

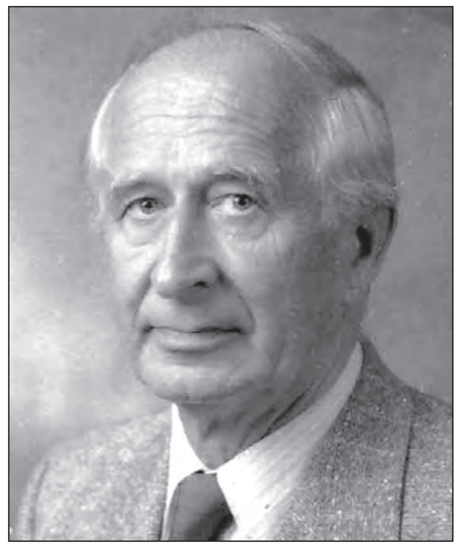
Радіопрограма знайомить українську авдиторію з новинами у світі, висвітлює українські проблеми, веде дискусії на теми християнської моралі. Спонзорує програму український християнський центр „Благодать”.

Многая літа, колеґо-лікарю!

Д-р Павло Джуль

3 травня відомий лікар у провінції Онтаріо, Канада, д-р Іван Скрипух святкував у колі близької родини свій 90-літній день народження.

Ювілят народився 3 травня 1922 року родині Іллі та Іванни Скрипухів в місті Дрогобичі, на заході України. Виростав і навчався в родинному місті. Останні два роки навчання провів під час жорстокої радянської окупаці. Середню школу закінчив 1941 року, за місяць перед вступом військ гітлерівської Німеччини. Нова влада, з великої ласки, дозволила 14 квітня відкрити 1942 року медичний факультет Львівського університету. Однак, щоб не зрівняти відомої галицької твердині науки з німецькими університетами, медичний факулетет переіменували з радянської назви „Медичний інститут” на „Фахові медичні курси”. Все ж програма навчання залишилась без змін. І. Скрипух був одним з перших які вступили до нововідкритої школи. Одак, довго не довелось там навчатися, бо прийшов зловісний 1944 рік, коли він разом з тисячами своїх краян змушений іти на захід, щоб уникнути переслідувань від радянської влади. Спочатку опинився в Австрії, де в Інсбруцькому університеті склав іспити з передклінічних дисциплін. Опісля переїхав до Німеччини і продовжував навчання у Гайдельберґському університеті. Студії медицини закінчив в 1949 році й одружився з Лідою Кравчук, студенткою фармації в Інсбруку.

Д-р Іван Скрипух

Того ж року І. Скрипух приїхав до Канади й поселився в Брантфорді, провінція Онтаріо. В 1954 році нострифікавав свій німецький диплом і відкрив приватну лікарську практику. Відбувши післядипломний вишкіл в анестезіології, він очолив відділ анестезіології в лікарні св. Йосифа, а опісля – у Брантфордській загальній лікарні.

Д-р І. Скрипух був активним членом місцевої української громади. Довгі роки очолював церковний комітет Української католицької церкви св. Івана Хрестителя, був головою щорічного українського фестивалю, головою місцевого відділу Конґресу Українців Канади (КУК), головою торонтського відділу Українського лікарського товариства Північної Америки (УЛТПА).

За активну діяльність в українській торонтській лікарській громаді, XXII з’їзд делеґатів УЛТПА, що відбувся у Сан-Францiско 1-2 жовтня 1982 року, нагородив д-ра І. Скрипуха Почесною Грамотою, а за довгу й самовіддану працю в церковному комітеті українська католицька метрополія в Канаді нагородила його орденом св. Сильвестра.

Подружжя Скрипухів виховало двох синів – Ореста, офталмолога, і Романа, бакалавра філософії. В 2008 році померла вірна дружина нашого ювілята, Лідія, й тепер доля судила йому доживати віку самотою, хоч і під дбайливою опікою синів і їх родин. Незважаючи на болючу втрату дорогої дружини, д-р І. Скрипух продовжує працювати в нашій громаді.

Чикаго

ПАНОРАМА ЖИТТЯ В УКРАЇНІ

Відкрили пам'ятник воїнам Армії УНР

Павло Подобєд

СОКОЛІВКА, Черкаська область. – 29 липня в селі відбулось урочисте освячення пам'ятного знака воїнам Армії Української Народної Республіки.

Ідея вшанування українських вояків належить благодійній ініціятиві „Героїка", яка в травні звернулась до сільської ради з проханням назвати одну з вулиць ім'ям генерал-хорунжого Армії УНР Гаврила Базильського, який народився у цьому селі. Сільська рада передбачила спорудження пам'ятного знаку на площі ім. Гаврила Базильського. Будівництво тривало близько трьох тижнів за гроші жертводавців.

Пам'ятник відтворює форму ордену „Хрест Симона Петлюри" – військової нагороди Армії УНР. На відкритті монументу були присутні селяни, гості з Києва та сільський голова Микола Суровський. Освячення пам'ятного знаку здійснив ієрей Української Православної Церкви Київського патріярхату о. Віталій Большак.

Освячення пам'ятника в Соколівці. (Фото: Олег Слабоспицький)

Виставка однієї вулиці

Євген Цимбалюк

РІВНЕ. – У краєзнавчому музеї діє „Виставка однієї вулиці", на якій періодично відбувається показ історії однієї з вулиць міста. Черговою 16 липня стала вулиця 16 Липня.

Початково вона називалася Директорською, бо на ній мешкав директор Рівненської реальної гімназії. Пізніше була Малою Фольварочною, Ново-Директорською, Кеніґсберґштрасе, Леніна, Комуністичною, а у 1991 році отримала назву 16 липня – на честь прийняття Декларації про суверенітет України.

Візитівкою вулиці є велична колона Божої Матері, встановлена на місці колишньої колони, яку в 1952 році знищила радянська влада. На виставці представлені фотографії з минулих століть і сучасні цікавинки, а також твори рівненських художників.

Колона Божої Матері на вулиці 16 липня в Рівному.

З Золотоноші – на корабель „Золотоноша"

Олександер Костирко

СЕВАСТОПІЛЬ. – 20-ту річницю Військово-морських сил України відзначали 28 та 29 липня в Севастополі. Свято відвідала делеґація Черкащини, до якої увійшли представники Черкас, Корсунь-Шевченківського, Городищенського, Смілянського, Жашківського, Чигиринського і Золотоніського районів області.

Черкасці поклали квіти до пам'ятника гетьманові України Петрові Сагайдачному, який встановлено на Античному бульварі міста, побували на урочистих зборах та святковому концерті, відвідали відкриття виставки до 20-річчя фльоти України у Військово-морському музеї. 29 липня черкасці подивились параду кораблів, показ озброєння і військової техніки та військово-спортивне свято.

Особливо сердечними були зустрічі гостей з Черкащини з моряками мінного тральщика „Черкаси" та військових кораблів „Золотоноша", „Сміла", „Чигирин", з якими черкасців пов'язують давні дружні взаємини. Черкасці вручили подарунки командам.

Гості з Золотоноші зустрілися з моряками військового корабля „Золотоноша". (Фото: Олександер Костирко)

Персональну субмарину збудували в Одесі

Станіслав Змієвський

ОДЕСА. – Україна має військовий підводний човен „Запоріжжя", який після багатолітнього простою цими днями здійснив вихід у море. Однак, ще один човен з'явився в Одесі. Сконструював і виготовив персональну субмарину „Чикур-1" медик і юрист за освітою 48-річний Василь Чикур.

Нинішнього літа човен чудово перейшов ходові випробовування у Чорному морі й навіть був показаний киянам на Дніпрі.

Усю технологію будівництва В. Чикур розробляв самостійно. Креслення за ескізами винахідника зробив знайомий інженер. Корпус виготовили зварювальники, які раніше робили цистерни для пива та квасу. А ось для прозорого ковпака довелося робити спеціяльний відлив з органічного скла.

Човен важить 420 кілограмів, може безперервно пливти під водою упродовж двох годин. Якщо взяти більше бальонів з стиснутим повітрям і додатковий акумулятор, то можна подорожувати 10 годин і пройти понад 50 миль. Максимальна глибина занурення – 50 метрів.

Субмарина „Чикур-1" вирушає у підводний світ. (Фото: chikur.com)

ФІЛАТЕЛІЯ

Олімпійські марки України

Левко Хмельковський

Україна після відновлення державної незалежности зберегла традицію випускати поштові марки на честь літніх і зимових Олімпійських ігор.

Така нагода випала вже у 1992 році, коли у червні за проєктом художника Олександра Івахненка, автора першої марки незалежної України, з'явилися дві поштові марки XXV Олімпіяди у Барсельоні, Еспанія. На них була зображена дівчина з стрічкою – художня гімнастка. Третю марку серії – стрибун у висоту – намалювала Лариса Корінь.

У Барсельоні Україна виступила у складі об'єднаної команди шести колишніх республік СРСР. Після цієї олімпіяди, в грудні 1992 року, з'явився поштовий блок „Спортсмени України – призери XXV Олімпійських ігор" (художник Володимир Дворник), на якому було розміщено марку номіналом 10 крб., а на полях напис – „28 спортсменів виборoли в особистому заліку 4 золотих, 12 срібних, 4 бронзових медалі, в командному заліку – 13 золотих, 2 срібних, 5 бронзових медалей".

У 1994 році було випущено поштовий бльок „XVII Зимові Олімпійські ігри" (художник В. Дворник), на двох марках якого номіналом 40 і 50 тис. купонів були зображені ковзанярка і біятлоніст, а також напис „Перший командний виступ національної збірної України: золота і бронзова медалі". Ці нагороди у 1994 році в Лілегамері, Норвегія, здобули Оксана Баюл (золото) і Валентина Церба (бронза, біятлон).

В обох випадках марки окремо від бльоків не випускали.

У липні 1996 року на честь XXVI Олімпіяди в Атланті, США, було випущено дві марки і поштовий бльок з однією маркою. На марках зображені змагання з боротьби і ручного м'яча, а поштовий блок відтворює стадії руху спортовця при виконанні вправи на перекладині і під час стрибка. Наклад бльока був обмежений – кожний мав порядкове число.

В Атланті українці здобули дев'ять золотих, дві срібні і 12

(Закінчення на стор. 16)

1994 рік. Бльок до Зимової Олімпіяди в Лілегамері.

2004 рік. Марка на честь Олімпіяди в Атенах.

1996 рік. Марка до 100-річчя Олімпійських ігор.

1996 рік. Марка з нагоди Олімпіяди в Атланті.

1992 рік. Марки на честь Олімпіяди в Барсельоні.

Учні України успішно виступили на хемічній Олімпіяді

ВАШІНҐТОН. – 29 липня у Джорджтавнському університеті відбулося урочисте закриття 44-ої Всесвітньої учнівської хемічної Олімпіяди.

Змагалися збірні команди 72 країн світу. Українська команда здобула максимальну кількість нагород – всі олімпійці здобули медалі. „Золото" виборов Ігор Чернюх, випускник Львівського фізико-математичного ліцею при Львівському національному університеті ім. Івана Франка, „срібло" – Ірина Запорожець, випускниця Балаклійської школи ч. 1 Харківської области, та Дмитро Шибанов, випускник Севастопольської спеціялізованої школи ч. 57, „бронзу" – Андрій Стельмах, учень 10 кляси Львівського фізико-математичного ліцею.

Науковий керівник команди України, проректор з науково-педагогічної роботи Харківського національного університету ім. Василя Каразіна Юрій Холін, високо оцінив виступ команди на олімпіяді та назвав його дуже успішним.

У неофіційному командному заліку в надзвичайно напруженій боротьбі команда України перемогла збірні багатьох країн світу та увійшла до десятки найкращих. Абсолютним переможцем Олімпіяди став Флоріян Берґер з Федеративної Республіки Німеччини – з результатом 98 балів зі 100 можливих, а в командному заліку перемогла команда Республіки Корея, якій дещо поступилися збірні Тайваню, Російської Федерації та Республіки Індії.

Після завершення участи в Олімпіяді, яка відбулася в Мерилендському університеті (College Park, Md.) її учасники з України відвідали Посольство України, де мали зустріч з Послом Олександром Моциком.

Під час зустрічі Посол України в США подякував дітям за їхню участь в Олімпіяді, зазначивши, що гідне представлення Української держави на цьому міжнародному заході є свідченням високого наукового авторитету України в світі, та побажав юним українським хемікам подальших успіхів на науковій ниві.

Посольство України у США

На фото (зліва): Андрій Стельмах, Олга Костексі (представник Всесвітньої учнівської хемічної Олімпіяди), Посол України в США Олександер Моцик, Ірина Запорожець, Ігор Чернюх, Дмитро Шибанов.

У Філядельфії...

(Закінчення зі стор. 8)

ну і тло постання фільму, подавши як його головну тему співвідношення мешканців колишньої Галичини – українців, поляків і жидів у контексті історичних подій Другої світової війни, де в особистому житті висвітлених персонажів фігурує простягнена рука колишнім ворогам, яка міняє горизонт ненависти та байдужости до людського життя на людяність та розуміння. Геройська постава одиниць принесла розраду та заспокоєння приреченим на смерть, а навіть і рятунок.

Фільм „Три розповіді з Галичини" вже висвітлювався в кінозалах України, Европи та США.

При кінці обміну думками з численною публікою директор УОКЦ Марко Тарнавський подарував О. Онишко ювілейну книгу до 30-ліття філядельфійського осередку.

ПОСТАТІ

Син Срібної Землі, син України

(До 90-річчя народження д-ра Осипа Данка)

Павло Федака

12 серпня виповнилося 90 років від дня народження українського бібліографа, правника, громадського, культурного, політичного діяча і благодійника Осипа Данка, який останні 58 років живе і працює у США, а на нинішній день є одним з останніх могікан-закарпатців на американському континенті.

Ювіляр належить до числа тих відомих наших краян, які упродовж десятиліть невтомно утверджували в чужомовному середовищі культурні традиції і звичаї предків, свято берегли історичну пам’ять про Закарпаття, поширювали правду про Україну та рідний край, всіляко сприяли українській справі своєю науковою, громадсько-культурною діяльністю та благодійництвом.

Народився О. Данко у селі Тросник на Виноградівщині (Севлющині) в сім’ї Андрія Данка. Тут, на березі Тиси, у стародавньому поселенні (перша письмова згадка про село датується 1220 роком, а слов’янські старожитності, відкриті археологами, – VIII-IX ст. н.е.) минуло його дитинство.

Навчався у Берегівській, а згодом у Хустській гімназії, яка на той час була одним з провідних середніх навчальних закладів Закарпаття. Серед викладачів і студентів було чимало національно свідомих українців, серед них – визначний теолог, педагог, письменник і публіцист проф. Дмитро Попович. Активно діяли також хустські „Просвіта“ і Пласт, а саме місто з листопада 1938 до 15 березня 1939 року було столицею Карпатської України.

Після окупації Карпатської України Мадярщиною у березні 1939 року для українських патріотів, які залишилися на рідній землі, настали тяжкі часи. У відповідь на каральні акції мадярської влади у всіх середніх навчальних закладах краю, у тому числі у Хустській гімназії, виникли підпільні українські організації, бібліотеки української історичної і художньої літератури. Студентська молодь, до конспіративного крила якої належав і О. Данко, з великою любов’ю вивчала національну історію, відзначала пам’ятні дати, ювілеї визначних українців, річниці незалежности України та проголошення Карпатської України тощо.

У 1942 році угорські спецслужби натрапили на слід підпільної організації „Юнацтво ОУН“ у Хусті та інших місцевостях краю. Разом з іншими підпільниками, О. Данко опинився у сумнозвісному Каштель-Ковнері в Мукачеві, де зазнав катувань і принижень. Згодом військовий трибунал засудив його до шести місяців ув’язнення за членство в організації, яка ставила своєю метою „революційним шляхом визволити Закарпаття від Угорщини, приєднати його до України і створити незалежну Українську державу“.

Середню освіту О. Данко скінчив у чеській гімназії в Празі. У січні 1945 року, щоб не бути насильно забраним у ряди „добровольців“ совєтської армії, записався в Хусті до Чехословацького корпусу генерала Людвіґа Свободи, з яким переїхав до Попраду (Словаччина), де в 1945 році закінчив офіцерську школу.

В 1945-1946 роках він навчався в Карловому університеті в Празі.

У 1946 році О. Данка арештували за участь в діяльності об’єднання, яке здійснювало зв’язок представників Головної команди Української Повстанської Армії і проводу ОУН в Україні з Закордонним Представництвом Української Головної Визвольної Ради та ОУН в Німеччині. Не знайшовши доказів для звинувачення, його випустили, а напередодні наступного арешту він того ж року встиг перетнути чесько-німецький кордон і опинився в Мюнхені, де в Українському Вільному Університеті здобув ступінь доктора права (1950) і працював адміністратором в Міжнародній організації опіки над втікачами.

В 1954 році О. Данко еміґрував до США, у Ню-Йорку, в Колюмбійському університеті, здобув ступінь маґістра бібліотекознавства і працював в університеті до 1962 року. Тоді перейшов до Єйльського університету в Ню-Гейвені, Конектікат, де до відходу на пенсію в 1989 році очолював славістичний відділ, а згодом каталоговий відділ наукової бібліотеки університету.

О. Данко є членом Української Вільної Академії Наук в США, дійсним членом Наукового товариства ім. Шевченка, з 1980 року був заступником голови, а в 1993-1995 роках – головою управи Українського Музею в Ню-Йорку, був засновником і заступником голови Комісії Зв’язку й Інформації закарпатських українців у діяспорі.

Статті на громадські і культурні теми друкував у журналах „Сучасність“ (Ню-Йорк), „Пам’ятки України“ (Київ), діяспорних газетах „Свобода“, „Українські вісті“, „Народна Воля“ та ін.

Учений опрацював і надрукував англійською мовою збірник документів про плебісцит закарпатців у 1919 році у США щодо прилучення Закарпаття до Чехословаччини (1968), низку бібліографічних праць, зокрема разом з д-ром Мирославом Лабунькою – „Річник української бібліографії, 1957“ (Ню-Йорк: УВАН, 1960), разом з д-ром Іваном Лисяком-Рудницьким – розділ „Ucrainica“ в збірнику „Russia and the Soviet Union: A Bibliographical Guide“ (1965), „West European and American Doctoral Dissertations on the Ukraine (1945-1960)“ (Ню-Йорк, 1961).

О. Данко був учасником багатьох міжнародних наукових конференцій, у тому числі – усіх карпатознавчих, які відбулися у 1991-1998 роках в Ужгороді і Пряшеві. Брав діяльну участь у численних зібраннях закарпатців в Америці (а з 1991 року – і в Україні) з нагоди святкування річниць Незалежности України і Кар-

(Закінчення на стор. 15)

Консультантом Президента...

(Продовження зі стор. 4)

Віктора Балога звільнив його, то з 9 серпня 2011 року М. Коровіцин став помічником-консультантом депутата Верховної Ради Юрія Болдирева з платнею з державного бюджету. Насправді М. Коровіцин спершу був водієм у своєї матері, а тепер возить відомого українофоба. Але апарат Верховної Ради тепер відмовляє журналістам в інформації про помічників депутатів.

Помічником-консультантом депутата Юлії Ковалевської оформили Надію Марінцеву, яка з 5 травня 2010 року має категорію державного службовця. Наприкінці січня 2011 року делеґація на чолі з В. Януковичем перебувала у швайцарському місті Давосі для участи у Всесвітньому економічному форумі. С. Лещенко звернув увагу на дивне прізвище у переліку чиновників, що супроводжували президента. Серед 11 охоронців та іншої челяді значилася така собі Н. Марінцева – помічник-консультант народного депутата.

„З яких це часів помічники депутатів стали літати у президентському літаку?“ – здивувався С. Лещенко. Найцікавіше, що в самій делеґації жодного депутата не було, тоді як помічниця депутата невідомо яким чином у ній опинилася. Супровід В. Януковича оселили в готелі, а Н. Марінцеву – в будинку, орендованому для Президента.

„Українська правда“ звернулася з запитом, що ж це за помічник депутата? Запит до Адміністрації Президента спершу загубився, а на другий чекали відповіді 20 днів.

Глава Адміністрації Президента Сергій Льовочкін повідомив, що до призначення консультантом депутата Ю. Ковалевської Н. Марінцева з 2008 року працювала помічником-консультантом Андрія Кравця – іншого депутата від Партії Реґіонів, керівника Державного управління справами.

Отже, Н. Марінцева працює помічником депутата вже кілька років, за що отримує платню з державного бюджету, має ранґ державного службовця та вислугу років для майбутньої пенсії. Як з’ясувалося, вона насправді є особистим кухарем В. Януковича.

Він забрав її з собою ще з Єнакієвого. За часів першого прем’єрства В. Януковича вона була оформлена на працю в апараті Кабінету міністрів, після переходу В. Януковича в опозицію 2005 року значилася кухарем в ресторанному комплексі „Зоряний“, який тоді очолював Андрій Кравець. Її ж чоловіка влаштували головним механіком в улюбленому мисливському господарстві В. Януковича „Сухолуччя“ (Дніпровсько-Тетерівське мисливське господарство).

Можливо, В. Янукович намагався скористатися відомою настановою провідника більшовиків Володимира Леніна про те, що кожна куховарка здатна керувати державою? Якщо так, то він неуважно читав настанову, бо насправді В. Ленін в статті „Чи утримають більшовики державну владу?“, надрукованій в жовтні 1917 року, писав:

„Ми знаємо, що будь-який чорнороб або кухарка нездатні негайно стати до управління державою“. Він вважав, що куховарку треба вчити такого управління. А В. Янукович вирішив, що донецька куховарка вже навчена і може стати помічником-консультантом Президента.

НОВІ ВИДАННЯ

На представленні – нова книжка ЕУД

ЧИКАҐО. – 24 червня в Українському Культурному Осередку відбулася презентація нещодавно видрукуваної 2-ої книжки 1-го, американського тому „Енциклопедії української діяспори“. Імпрезу підготував Чикаґський Осередок Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці (НТШ-А).

Голова Осередку НТШ-А д-р Юрій Гриценяк привітав головного редактора енциклопедії, проф. д-ра Василя Маркуся, адміністратора-редактора Надію Заяць, добровільного співробітника Надю Горб і всіх прихильників цього енциклопедичного проєкту.

Н. Заяць прочитала привітання і поздоровлення від попереднього президента НТШ-А в Ню-Йорку д-ра Ореста Поповича, який відзначив співробітників за їхню відданість і зобов’язання щодо до цього історичного завдання і попросив творчу групу докласти усіх зусиль до завершення третьої книжки і американського тому в цілому.

Д-р Мирон Куропась (з Нортерн-Ілиной університету в ДеКалб) підкреслив важливість цього енциклопедичного проєкту, адже більшість історичних інформацій, поданих в ЕУД, доступні тільки на Заході, і тому це видання служитиме цінним світовим джерелом історичних матеріялів про українську еміґрацію.

Д-р Дмитро Штогрин з Ілинойського університету в Урбана-Шампейн) розповів, як розвивався проєкт ЕУД, згадавши багатьох осіб, які внесли свій вклад в цю колосальну збірку матеріялів про українську діяспору в США.

Н. Заяць, в подяку за моральну і фінансову підтримку, подарувала примірники 2-ої книжки американського тому ЕУД о. крилошанинові Олегові Кривокульському з парафії свв. Володимира і Ольги в Чикаґо, Оресті Фединяк з Українсько-Американської Федеральної Кредитової Спілки „Самопоміч“, і д-рові Юліянові Кулясові з Фундації „Спадщина“ при банкові „Певність“ в Чикаґо.

Н. Заяць подякувала д-рові В. Маркусеві, його співредакторові, покійній д-р Дарії Маркусь, та всім співробітникам, меценатам, жертводавцям та всім, що спричинилися внеском праці чи фінансової допомоги до виходу в світ наступної книжки ЕУД.

Василь Маркусь-молодший від імені свого батька подякував всім співробітникам та прихильникам ЕУД, закликаючи до дальшої співпраці й підтримки, щоб гідно завершити цей значний, справді історичний енциклопедичний проєкт.

2-гу книжку (початкові літери – Л-Р) американського тому ЕУД і також 1-шу книжку (на літери А-К) можна придбати в НТШ-А. Ціна: 40 дол. плюс 6 дол. за пересилку (за кожну книжку); для членів НТШ-А – 32 дол. Адреса: Shevchenko Scientific Society, 63 Fourth Ave., New York, NY 10003; info@shevchenko.org.

В Чикаґо можна купити книжки в канцелярії ЕУД за адресою 2247 W. Chicago Ave., Chicago, IL 60622; encukrdiaspora@gmail.com

Осередок НТШ-А в Чикаґо

Учасники презентації (зліва): Мирон Куропась, Надія Заяць, Василь Маркусь (сидить), Дмитро Штогрин, Юрій Гриценяк. (Фото: Леся Куропась)

„Роман з діяспорою“ – як книжка і як процес

Лідія Корсун

Станіслав Лазебник, „Роман з діяспорою“ – історія і сьогодення взаємовідносин. Київ, Видавництво „Істина“, 2012. 200 стор.

В особі автора книжки Станіслава Лазебника поєдналися дослідник, журналіст, дипломат і безпосередній учасник цього „роману“. Адже майже чверть століття він особисто займався розвитком взаємин України з закордонними українцями – спочатку в громадському товаристві „Україна“, а згодом – як головний радник Міністерства закордонних справ України з питань співпраці з діяспорою.

Назва ж книги виникла як спогад про одну дискусію на конференції у Вініпезі в Канаді, коли з’ясовувалося питання: „Хто кого більше любить: діяспора – Україну чи Україна – діяспору?“.

У їхніх стосунках, як пише автор, всяке було – любов і ворожнеча, почуття солідарности, толерантність, приязнь, пошуки можливостей співпраці, а водночас і недовіра, сумніви. Правда, С. Лазебник далі уточнює, що конфронтації та непорозуміння відбувалися в основному на рівні політичних організацій та їхніх провідників, а в радянські часи – на базі взаємних ідеологічних звинувачень.

Взагалі це дуже цікава і важлива історія. До створення у 1960 році Товариства „Україна“ в тодішній радянській Україні діяло урядове Українське товариство дружби, що мало на меті встановлювати на офіційному рівні зв’язки з українцями Канади та США. Контактувало тоді воно з товариствами українців соціялістичної орієнтації, з так званими канадськими та американськими „проґресистами“.

Товариство культурних зв’язків з закордонними українцями „Україна“, яке діяло 37 років (до 1997-го), фундаторами його були діячі культури. Автор, що віддав цьому Товариству півтора десятка літ праці, знає кожен крок його діяльности, особисто організовував та очолював культурні „десанти“ мистців України за кордон. І він відкидає звинувачення, нібито було однією з каґебістських структур. Звичайно, Товариство було під його контролею. „Ми не могли бути вільними і незалежними від тієї ідеологічної атмосфери“, – пише автор. – Але „Вісті з України“ у 1989 році перші в СРСР надрукували статтю Станіслава Кульчицького про Голодомор, а деякі інші газети Києва його передрукували“.

На рівні людських стосунків активісти Товариства з числа музикантів, співаків, діячів культури та літератури творили стосунки, які, за висловом автора, „розтоплювали лід“, долали взаємне відчуження.

(Закінчення на стор. 15)

Подбайте про Ваше
завтра вже сьогодні!
Відкрийте рахунок
ІРА,
щоб забезпечити своє
майбутнє без турбот.
3.15% APY*

ПОДОРОЖІ

П'ятницький цвинтар в Крем'янці – свідок славної історії

Володимир Рожко

Замкова гора в Крем'янці з її фортечними мурами була непробивним щитом південної Волині, об яку розбилося не одне вороже військо. Лише в 1261 році, згідно з умовами між татарським ханом Бурундаєм і князями Васильком і Левом, були зруйновані укріплені міста Волині, серед них і Крем'янець. На місці попереднього замку в XV ст. вибудувано новий, який вважався довгий час неприступним.

Крем'янець славився не лише своїм замком, а й монастирями і храмами Божими. В печерах біля Дівочих скель печерна обитель з'явилася в 870-992 роках. Недалеко Замкової гори з'явилися монастир Преображення Господнього на горі Сичівка, Богоявлення Господнього і, за переказами, дівочий монастир св. Параскеви П'ятниці на горі Черчі. У першій половині XVII ст., після зачинення монастиря, храм св. Параскеви перенесено до підніжжя гори, а навколо нього започатковано П'ятницький цвинтар, названий в народі „П'ятенькою".

Під час національно-визвольної війни українського народу під проводом гетьмана Богдана Хмельницького неприступний замок здобули козаки Максима Кривоноса. Вбитих під час облоги і штурму Крем'янецького замку козаків поховали на П'ятницькому цвинтарі, який впродовж 350 років залишався святим місцем для волинян. На жаль, історія П'ятницького (козацького) цвинтаря в Крем'янці не знайшла належного дослідження і висвітлення в історичній науці навіть в добу незалежної України.

У 1940-1990-их роках влада знищила більшу частину козацьких надмогильних хрестів, і нині цвинтар не впорядкований, відсутня огорожа.

Тепер цвинтар займає незначну частину підошви гори Черче, решта його пішла під забудови. На цвинтарі вціліло 64 хрести, дві могили козаків-бандуристів, є три хрести з трикутними раменами, одна надмогильна плита у формі військового хреста. Всі без винятку пам'ятники виготовлені з місцевого сірого вапняку.

Одна з леґенд, яку записала Неоніла Крем'янчанка, зберігає народний переказ про поховання полеглих козаків: „А коли усі прокинулись від перших сонячних променів, то не знайшли загиблих – вони зникли. Тільки на місці домовин стояли довгими рядами сірі кам'яні хрести, мов дивні вартові, і один з них у формі бандури – хрест кобзаря Остапа".

Ще з княжої доби крем'янецькі каменярі славилися своїми ремеслами, зокрема виготовленням надмогильних хрестів-пам'ятників. Без сумніву, кам'яні хрести на П'ятницькому цвинтарі над могилами полеглих козаків є мистецькими творами місцевих майстрів.

Останні хрести на цвинтарі в Крем'янці. (Фото: Володимир Рожко)

Надмогильна кам'яна плита у вигляді бандури з хрестом на східній частині цвинтаря збереглася найкраще. Хрест з трикутними раменами дає підставу стверджувати, що бандурист був козаком, а не старцем-бандуристом – на відміну від іншої надмогильної плити бандури без хреста з трикутними раменами в західній частині кладовища.

Єдиний невеличкий вцілілий кам'яний хрест з трикутними раменами в центральній частині цвинтаря, на мою думку, поставлений на могилі малолітнього або дуже юного козака, який загинув під час штурму Крем'янецького замку 1648 року.

Кам'яні хрести, надмогильні плити-бандури, хрест-плита на могилах полеглих козаків є не лише символом християнського поховання середини XVII ст., а й безцінними пам'ятками церковного мистецтва, а сам П'ятницький цвинтар – місцем святим і таким має залишатися в героїчній історії України.

Володимир Рожко – історик-архівіст, дійсний член Інституту дослідів Волині у Вініпезі і його представник в Україні, почесний професор Волинського національного університету ім. Лесі Українки.

„Роман з діяспорою"...

(Закінчення зі стор. 13)

Хіба могли канадські чи американські українці встояти перед спокусою зустрічі з такими могутніми колективами, як хор ім. Григорія Верьовки, як ансамбль танцю ім. Павла Вірського, як співаки Євгенія Мірошниченко, Дмитро Гнатюк, Юрій Гуляєв, Сергій Козак?

Товариство „Україна" особливо активізувалося у другій половині 1980-их років та у першій половині 1990-их – й то у зв'язках з обома українськими діяспорами, східньою і західньою. Варто згадати бодай організовані Товариством та описані в книжці вікопомні ґастролі в Україні Капелі бандуристів ім. Тараса Шевченка з Дітройту, що відбулися в 1991 та 1994 роках. Або ґастролі шість разів поспіль самодіяльного Українського хору ім. Олександра Кошиця з Вініпеґу, Канада.

Багато змінилося піся відновлення державної незалежности України. За даними автора, „четверту хвилю" українських еміґрантів до західніх країн становлять 6.5 млн. наших земляків, що влилися до 20 млн. закордонних українців в 99 країнах плянети. Ця багатомільйонна етнічна сім'я, на думку автора, неоднорідна за політичним світоглядом, ментальністю, рівнем національної свідомости, відчуттям себе українцем.

Водночас автор об'єктиво відповідає на запитання: „Як Україна любить діяспору?". Не секрет, що сьогодні провладна більшість у Верховній Раді зневажливо ставиться до діяспори. Українська влада фактично зіґнорувала 5-ий Всесвітній форум українців у Києві 19-21 серпня 2011 року. До останього дня не надавала приміщення для його проведення, а два дні з трьох він працював ... у передпокої Українського дому, що було виявом крайньої неповаги до всього величезного закордонного українського загалу, делеґати якого прибули з 42 країн світу.

А як Українська держава турбується про закордонних громадян українського роду та земляків? Автор проаналізував документи, якими реґляментується ця сфера. Наприклад, „Національна концепція співпраці з зарубіжними українцями" (2006), „Меморандум про співпрацю зі Світовим Конґресом Українців" (2011), проєкт Закону про внесення змін до „Закону України про правовий статус закордонного українця", законопроєкт „Про внесення змін до деяких законів щодо закордонних українців". Автор робить висновок, що кількість офіційних документів та обіцянок високих посадовців з трибун Всесвітніх форумів на 90 відс. переважають реально зроблене.

Неґативно позначається відсутність єдиного урядового органу з питань закордонного українства, який би координував всю цю працю. А такі громадські організації, як Українська Всесвітня Координаційна Рада (УВКР) та Товариство „Україна-Світ", створене на руїнах колись потужного Товариства „Україна", без грошей та професійних кадрів теж безсилі та бездіяльні.

Але, попри це, є в Україні великі ентузіясти співпраці з діяспорою. Наприклад, Міжнародний інститут освіти, культури та зв'язків з діяспорою Національного університету „Львівська Політехніка". Інститут за якихось 10 років перетворився в унікальний Центр, що здійснює величезну працю з питань діяспори – наукову, освітню, практичну.

Дуже імпонує мені підрозділ книги „Роман на все життя". Це коротенькі, але щемні нариси про видатних закордонних українців, з якими автор подружився на все життя. Це канадець, громадський діяч Петро Кравчук; меценат Василь Іваницький, який сприяв спорудженню багатьох пам'ятників Тарасові Шевченкові; колишній голова Управи Капели Бандуристів ім. Шевченка з Дітройту Мирослав Гнатюк; засновник Спілки українців Придністров'я (Молдова) Олександер Бут; керівник Об'єднання українців Росії Олександер Руденко-Десняк; ініціятор багато українсько-австрійських культурних зв'язків Борис Ямінський; голова Українсько-Бразильської центральної репрезентації Вітторіо Сиротюк....

Годі втриматися від поради авторові: оскільки він так багато і глибоко знає про життя світового українства, це знання мусить втілитися в нових виданнях.

Щодо придбання книжки звертатися до автора цієї рецензії: lidia1111@aol.com.

Ню-Йорк

Син Срібної...

(Закінчення зі стор. 12)

патської України, ювілеїв Президента Карпатської України о. Авґустина Волошина, подій, пов'язаних з українським підпіллям періоду Другої світової війни, вечорів пам'яті Тараса Шевченка, Івана Франка, Лесі Українки, Симона Петлюри та інших визначних постатей української історії.

Його наукові праці друкувалися у збірниках наукових конференцій Ужгородського і Пряшівського університетів, Закарпатського краєзнавчого музею, інших наукових закладів, різних альманахах, у тому числі календарях закарпатської „Просвіти", інших виданнях.

Лише в останні роки, вже у поважному віці, вчений надрукував такі ґрунтовні, базовані на джерельних матеріялах, статті, як „Політика Чехо-Словаччини супроти православних на Закарпатті в 1919-1939 роках", „Український голос у плебісциті 1918 року в США", „Православна Церква Закарпаття у роки Другої світової війни", „Чи був Іван Раковський родоначальником новоправославного руху на Закарпатті?", „Павло Скоропадський у переговорах 1920 року з Угорщиною щодо долі Закарпаття".

Багатолітньою плідною працею О. Данко зробив вагомий внесок у розвиток української науки, культури і громадського життя, чим здобув правдиву пошану і любов земляків та всієї української спільноти. Він обраний Почесним членом Закарпатського крайового товариства „Просвіта", а 9 травня цього року, в день 92-річчя заснування на Закарпатті крайового товариства „Просвіта", йому вручено премію ім. Президента Карпатської України, Героя України о. Авґустина Волошина.

Просвітяни Закарпаття сердечно вітають дорогого земляка, сіяча розумного, доброго, вічного, з визначним життєвим ювілеєм, дякують йому за цiложиттєву самовіддану працю для добра рідного народу, щиро бажають доброго здоров'я, творчої наснаги – на многії і благії літа!

Павло Федака – доктор історичних наук, голова Закарпатського крайового культурно-освітнього Товариства „Просвіта".

Ужгород

ПЕРЕЖИТЕ

Політв’язень залишив рукопис спогадів

Ольга Паламарчук

ЧЕРНІВЦІ. – Зошит на 157 сторінок, списаний дрібним, каліграфічним почерком привернув увагу голови районного Товариства дітей політв’язнів і репресованих Наталії Білової, вчителя історії Романа Клайника, наукового працівника обласного краєзнавчого музею Євдокії Антонівни і члена обласного правління Товариства „Просвіта“ ім. Тараса Шевченка Ольги Паламарчук, голови просвітянського осередку в селищі Неполоківці.

15 липня вони зустрілися з Елеонорою Альботою, жителькою села Мамаївці, яка розповіла про автора документальних записів, її батька Ярослава-Григорія Альботу, члена Організації Українських Націоналістів, якого 13 квітня 1945 року було арештовано в Чернівцях і вивезено на Північ на довгих 10 років.

На долю юного українця випали каторжні табори Колими. У роки заслань він зустрів своє кохання – Стефанію Понич, яка відбувала ув’язнення за участь в Українській Повстанській Армії.

Повернутись в рідну місцевину вони не мали права. Оселилися й жили у селі Мамаївці, де і відійшли у вічність.

Я. Альбота залишив свої спогади, думки, роздуми, мрії, бачення... „Ми брали участь, не мовчали“, – писав він. Земляки Я. Альботи не втрачають надії, що його документальна розповідь про життя українського народу – цікава, пізнавальна і виховна – знайде спонзора і буде видана книгою.

Елеонора Альбота (сидить) з гостями з Чернівців.

Олімпійські марки...

(Закінчення зі стор. 10)

бронзових медалей. Золото вибороли Лілія Подкопаєва, Володимир Кличко, В’ячеслав Олійник, Інеса Кравець, Рустам Шаріпов, Катерина Серебрянська, Євген Браславець, Ігор Матвієнко, Тимур Таймазов.

В липні 1996 року було випущено марку до 100-річчя сучасних Олімпіад. На марці зображено постаті грецьких бігунів античного часу. Номінал – 40 тис. купонів.

У 1998 році Зимова Олімпіяда відбулася в Наґано, Японія, і була відзначена двома марками номіналом по 20 коп. На марках зображено стрільця в біятлоні і дівчину в фігурному ковзанні. Вперше на марках з’явилась емблема Національного Олімпійського Комітету України. У змаганнях брали участь 50 українців у 10 видах спорту. Срібло здобула Олена Петрова.

XXVII Літня Олімпіяда 2000 року в Сіднеї, Австралія, відзначена чотирма марками – дві по 30 коп., 70 коп. і 1 грн. На марках зображені бокс і стрибок у висоту (художник – О. Євтушенко). Україні принесли золоті медалі Яна Клочкова і Микола Мільчев.

У 2002 році було випущено аркуш з двох марок „Найвищі досягнення українських спортсменів“, на полях якого був напис „Ігри XXVII Олімпіяди в Сіднеї (2000 рок). Дві золоті і дві срібні медалі у плаванні“.

Поштові марки до Олімпіяди-2012.

У 2004 році з нагоди Олімпіяди в Атенах, Греція, випущена одна марка номіналом 2.61 грн. (художник – Кость Лавро). На марці зображено античні перегони на колісницях. Збірна України здобула дев’ять золотих, шість срібних і вісім бронзових медалей. З золотом повернулися Яна Клочкова, Олена Костевич, Ірина Мерлені, Ельбрус Тадеєв, Юрій Білоног, Валерій Гончаров, Юрій Нікітін і Наталія Скакун.

Олімпіяді 2008 року в Пекіні був присвячений бльок з чотирьох марок номіналом 1, 1.30, 2.47 і 3.33 грн., на яких зображені стрільба з лука (художник Володимир Таран). Золоті медалі здобули Артур Айвазян, Ольга Жовнір, Інна Осипенко.

Зимова Олімпіяда у Ванкувері, Канада, 2010 року відзначена поштовим блоком з чотирьох марок номіналом – дві по 1.50 і дві по 2 грн. з зображенням чотирьох видів зимового спорту. На полях розміщено олімпійський вогонь і напис „Національний Олімпійський Комітет України“.

27 липня цього року в усіх відділеннях поштового зв’язку України введено в обіг для оплати послуг поштового зв’язку чотири поштові марки на честь Олімпіяди-2012, яка відбулася в Лондоні, надруковані зчіпкою у вигляді квартбльока. У марковому аркуші два квартблоки. На марках зображено різні види олімпійського спорту. Номінали марок – 2 грн., 2.50 грн. і 5.3 грн. Наклад – 140 тис. зчіпок. Автор марок та штемпеля першого дня обігу – художник В. Таран. На полях маркового аркуша розміщено тексти: „Національний Олімпійський Комітет України“, „Спорт – це життя!“.

Світлій пам'яті Іванни Чировської, матері двох священиків

Атанасій Голуб

23 травня в Тусоні, Арізона, померла Іванна Чировська.

І. Чировська (зі Смішкевичів) народилася 22 вересня 1925 року в Колбаєвичах біля Рудок між Самбором і Львовом. Батьки її, Осип і Євгенія Смішкевичі, побудували в цьому селі млин, спочатку з дізелевим мотором, а пізніше електричний, допровадивши до Колбаєвич електрику.

Рід Смішкевичів походить з Чернігівщини, де займалися млинами. У XVIII ст. два брати цієї старої української родини вибралися до Риму на студії і їхали туди волами. Заїхавши до Галичини, познайомилися з тамтешніми дівчатами і поженилися, відклавши студії на пізніше. Це „пізніше" виявилося досить затяжним, бо аж в 1974 році два сини Іванки Смішкевич, вже Чировської, таки доїхали, але вже літаками, до Риму на студії: старший, Юрій, на студії медицини, а молодший Андрій, як семінарист до Патріяршої Колегії св. Софії при Українському Католицькому Університеті.

І. Чировська закінчила Другу державну гімназію у Львові за часів німецької окупації, розпочала медичні студії та виїхала разом з батьками, через Лемківщину та Словаччину, до Німеччини, втікаючи від більшовиків, які напевно були б родину розстріляли або репресували, бо мама Іванки походила з священичої родини (до речі, її дідусь Михайло Косоноцький- Косонога був який час дяком в парафії св. Юра в Ню-Йорку, ще перед Першою світовою війною), а на похорон її бабусі Теклі з'їхалися десятки священиків з ближчої та дальшої родини. До того ж, тато був заможним підприємцем, з правничими студіями, людина небезпечна для більшовицького уряду. Діди володіли великим торговельним млином у Нижанковичах біля Перемишля.

Після тяжкої праці в керамічному заводі Валькіре в Байройті, І. Смішкевич з батьками опинилася, по закінченні війни в Мюнхені, в таборі переселенців. Там записалася на студії до Української Вищої Економічної Школи, де познайомилася з майбутнім своїм

Св. п. Іванна Чировська

чоловіком, (також з старовинної священичої родини) д-ром Миколою Фреїшином-Чировським, який був тоді лектором у тій школі. Побралися вони 21 вересня 1947 року в Кавфбойрені, в Баварії. В Мюнхені 21 липня 1948 року народився їхній перший син, якого назвали Левом – в пам'ять про улюблений Львів.

22 лютого 1949 року родина кораблем прибула до Америки, до Бостону, оселившись в містечку Істон, Пенсильванія, у своїх спонзорів, родині Демцевих, які спонзорували багатьох післявоєнних скитальців з України. В Істоні М. Чировський одержав першу працю в Америці, як „дженітор" в Лафает-коледжі. Невдовзі був покликаний на професорську посаду в Університеті Сітон-гол, в Савт-Оренджі, Ню-Джерзі, де родина активно включилася в життя української громади Нюарку та парафії церкви св. Івана Хрестителя.

З часом вродилися їм ще три сини, Юрій (1952), Андрій (1956) та Іван (1963). Виховали їх в дусі служіння Богові та Україні, та з глибокою пошаною до науки. Всі сини були активні в Пласті як умілі виховники, закінчили матури в Школі українознавства, працювали в українських студентських організаціях. Лев став доктором фізики, Юрій – доктором медицини й працював хірургом, Андрій здобув докторат з теології й став священиком, Іван також священик та магістер Богослов'я. Усі одружилися з українками.

Як вдалося подружжю Чировських виховати таку родину? Обоє батьків завжди підкреслювали центральну ролю молитви. Всі чотири сини посвячені Богородиці й мають друге ім'я „Марія" – за старовинним европейським звичаєм. І. Чировська не працювала поза домом, аж доки сини не стали дорослими, хоч це означало, що родина була матеріяльно небагата. Пожертвувала себе повністю задля них. Молитва батьків приносить великі плоди, а жертви їхні діють в надзвичайний спосіб. Покійна була завзятою вишивальницею, залишивши за собою десятки прекрасних вишивок. Була надзвичайною господинею, знана за своє куховарення й пишні торти. Її дім завжди був наче музеєм української культури, в якому перше місце займали ікони та хрест. Мала палку любов до України та всього українського, до своєї Церкви, в Україні та діяспорі. Вірила в незалежність, як України, так і в свою власну. Жила незалежно, кожного дня віддаючи себе Божій волі, не бажаючи бути для нікого тягарем. Так і дожила до останніх своїх днів. Вміла адаптуватися до нових обставин. Вона з чоловіком переїхали, задля здоров'я, до Маямі Біч, звідти – до Торонто, а відтак до Арізони.

Невтомний проф. М. Л. Фреїшин-Чировський (автор 25 книжок, переважно з історії та економії України) помер 4-го листопада 2004 року в Темпі, Арізона, а його дружина, Іванка, ще переїхала пізніше до Тусону, де була парафіянкою в свого сина, о. д-ра митр. протопресвітера Андрія. Там і упокоїлася в Бозі.

Парастас відслужено в церкві св. Михаїла в Тусоні, а похорон відбувся в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Ню-Джерзі, 1 червня. І. Чировська похована біля свого чоловіка на католицькому цвинтарі „Ґейт оф Гевен" у Гановері, Ню-Джерзі. Просила пожертви, замість квітів на могилу, складати на Фундацію Інституту ім. Митрополита Андрея Шептицького в Отаві. Вічна її пам'ять!

Тусон, Арізона

ПРАЦЯ

ПОДЯКА

22 лютого 2012 року, відійшла у вічність наша найдорожча та незаступима
СВ. ПАМ'ЯТИ
ДАРІЯ АЛЕКСАНДРА ШУСТ

Муж Ігор та уся родина складає щиру подяку нашому парохові о. Ігореві Роїку за його духовну опіку та за традиційні похоронні відправи, усім приятелям та знайомим, що так численно прийшли підтримати нас у нашому смутку, у похоронних відправах і на тризні, та усім що надіслали нам свої співчуття у своїх ласкавих карточках та листах.

From Daria's husband, Ihor and the whole family, we wish to express our sincere thanks to our Pastor, Rev. Ihor Royik, for his spiritual support and for the funeral services. Our sincere appreciation to our dear friends, for your emotional support and encouragement during this difficult time and for your presence at the funeral services and at the commemoration luncheon. We are also grateful for your kind and numerous sympathy cards and letters.

В пам'ять покійної, св. Пам'яті Дарії, пожертви зложили:
In memory of our beloved Daria, following are the contributions to her chosen causes:

НА СВЯТІ ЛІТУРГІЇ: FOR HOLY LITURGIES

Announciation BVM Church: Fedak, Daria; Harasymovych, Areta; Hayduk, Olha; Horajeckyj, Oksana; Jarymowycz, Oksana & Zenowij; Kasian, Nadia & Nicolaus; Kondrat, Maria & Peter & Family; Kostiv, Olha; Koziupa, Daniel M.; Tkachuk, Oksana; Kuchula, Nadia; Masiuk, Chrystyna; Nimylowycz, Nadia & Osyp; Petryk, Nadia & Hryhorij; Rynasewycz, Christine; Shust, Nestor & Anisa; Stefurak, Maria & William; Tymchuk, Maria; Zwarych, Irene & Mykola;

Other Liturgies: Bannon, Mary-Ruth; Bishop Basil Losten; Gindhart, Joseph M.; Gudziak, Rev. Borys; Kiczula, Anna; Mackiw, Lesia & Jurko; Manor College; Metropolitan Stefan Soroka; Moraczewski, M.; Panczak, Basil & Maria; Santore, Dr. & Mrs Louis; St. Basil Academy; Sisters of St. Basil the Great; Szymanski, Daniel; Toland, Dr. & Mrs Joseph; Vosbikian Family

НА СИРІТ В УКРАЇНІ, ЧЕРЕЗ СТ. БЕРНАРДУ, ЧИН СВ. ВАСИЛІЯ ВЕЛИКОГО
SISTER BERNARDA'S ORPHANAGE FUND, SISTERS OF ST. BASIL THE GREAT

$1,000: Shust, Ihor A.; **$300**: Majewski, Christina; **$250**: Fylypovych, Andrew & Christine; **$200**: Bojcun, Ihor & Tatiana; Shust, Markian & Helene

$ 100: Banach, Melania; Danko, Joseph; Hill, John & Myra; Kondrat, Maria, Peter & Family; Lupan,Walter; Maksymowych, Anna; Mittenwald Association; Procyk, Wolodymyr; Pushkar, Oleh; Pyrih, Lubomyr; Salak, Wasyl, MD; Shatynski, Natalie & Theodore; Shust, Nestor & Anisia; Tershakovec, Andrew & Christina; Turczeniuk, Bohdan & Chrystyna; Zacharczuk, Xenia & Danylo

$75: Jenkintown School District, Sunshine Club

$50: Zarovsky, Andrea & Vadim; Maruschak, Walter & Irena; Penkalskyj, Maria & Iwanna; Begey, Odarka & Eustachy; Doll, Irena & Ron; Mackiw, Alexandra & George; Fylypovych, Andrea; Pak, Vera; Onuferko, Luba; Bobak, Natalia & Oleh; Firko, Natalia & Stephen; Wakulowska, Marianna & Wictoria; Fat, Anna; Chyzowich, Ihor & Maria; Komanowsky, Michael; Zachariasewycz, Maria; Kipa, Albert & Oksana; Kaiser, Linda G.; Oransky, Nadia; Rakowsky, Mr. & Mrs.

$40: Hewka, Peter & Orysia; Stefurak, William & Maria; Rudnytzky, Nicholas

$30: Panczak, Basil & Maria; Knihnicky, Andrea & Milya; Dodds, H. Thomas;

$25: Czorpita, Christina; Makuch, Anna & Stephen; Fedak, Daria; Watters, Motria; Holowchak, Olena; Klish, Vera; Sawchyn, Vera; Harasymowycz, Orest; Nimczuk, Vera; Maxymuik, Marie; Plast-Kniahyni, USP #24;

$20: Korzeniowski, Bohdan & Ksenia

$10: Krylyuk, Oksana; Cigash, Helen;

НА УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ, ЧЕРЕЗ УКОФ
UKRAINIAN CATHOLIC UNIVERSITY, THROUGH UCEF

$1,000: Shust, Ihor A.; **$750**: Fylypovych, Andrew and Christine; **$250**: Temnycky, Orest and Daria

$200: Klufas, Alexander and Roma; Kozak, Jerry and Kalyna; Rak, Wolodymyr and Anna;

$150: Shust, Nestor H. & Melissa

$100: Bilas, Myron M. and Slavomyra W.; Hawryluk, Orest and Anne; Isajiw, Irenaeus and Oksana; Koropeckyj, Oksana B. and Mykola; Lesiuk, Orest and Marta; Lewyckyj, Taras and Susan; Luchanko, Lubomyr and Nadia; Mazurkevich, Zenon and Ulana; Pazuniak, Bohdan & Koropeckyj, Sophia; Pelensky, Martha T.; Procyk, Wolodymyr; Senyk, Bohdan and Chrystia; Shust, Nestor W. and Anisa (Nina) Weresiuk; Slyz, Wolodymyr and Bohdanna; Zielyk, Lubomyr and Larysa

$60: Koziupa, Daniel M.

$50: Andryczyk, Roman and Vera; Bandera, Volodymyr and Nina; Bilyk, Alexander and Ivanna S.; Chomiak, Rostyslav L. and Marta; Fedun, Jaroslaw and Lubow; Gawdiak, Ihor and Natalie; Hayduk, Olha; Hodowanec, George V. and Oksana M.; Jarymowycz, Zenowij and Oksana; Lewicky, Oleh, Luba & Anna; Onuferko, Luba; Oransky, Nadia; Rudnytzky, Leonid and Irene; Sawchak, George M. and Patricia K.; Woroch, Oksana, Wanchycka; Zalipsky, Jaroslav and Nadia

$30: Hewko, Lubomyr O. and Natalie E.; Rakoczy, Jarema & Teresa

$25: Andrushkiw, Vera; Bilynsky, Ihor Stefan; Klisch, Vera; Nimylowycz, Osyp and Nadia; PLAST Kniahyni USP #24; Tymchuk, Ivan and Maria

$20: Kostiv, Yurij and Olha; Tkachuk, Oksana

ІНШІ ПОЖЕРТВИ OTHER CONTRIBUTIONS

$100: Св. Йосафата, Парма, ОГ - Клек, Христина & Юліян

$100: на Пласт - Петришин, Володимир

$50: на видання книжки -28-ий Курінь Верховинки

$25: Annunciation BVM Church; Bobyock, Emil & Suzanne

Мадай, Ірена - особиста ціль

У СОРОКОВИЙ ДЕНЬ ВІДХОДУ НА ВІЧНИЙ СПОЧИНОК
нашого найдорожчого і незабутнього
Мужа, Батька, і Дідуся

св. п.

д-ра Міляса Лебедовича

будуть відправлені

Поминальні Служби Божі

в церкві Пресвятої Трійці у Сілвер Спрінґ, Мд.,
в понеділок, 27 серпня 2012 р.;

в церкві Пресвятої Трійці в Кергонксоні, Н.Й.,
у вівторок, 28 серпня 2012 р.;

в церкві Св. Йосафата у Варен, Мі.,
у вівторок, 28 серпня 2012 р.;

в соборі Св. Юра у Львові, Україна;

в монастирі Чину св. Василія Великого у Гошеві, Україна.

Про молитви за спокій душі Покійного просить
залишена дружина Звенислава з родиною.

Ділимося сумною вісткою про смерть
3 серпня 2012 року в Лос Анджелесі, Каліфорнія,
нашої найдорожчої дружини, мами, бабусі й сестри

св.п.

ІРЕНИ ДОВБУШ

з дому Аврам

нар. 27 березня 1942 року в Буенос Айресі, Арґентина.

Похорон відбувся 11 серпня на цвинтарі
Forest Lawn, Glendale, California

У смутку залишилися:
чоловік - Стефан
діти - Віктор Адріян і Марта Стефанія
внуки - Наталія, Ана і Одін
сестра - Адріяна Думановська з родиною

Вічна Їй пам'ять!

Ділимося сумною вісткою що 7 серпня 2012 року
відійшла у вічність на 88-му році життя
наша найдорожча Мама і Бабуся

св. п.

Оксана Баран

з дому Наконечна

Похорон відбувся 10 серпня 2012 року у Ворен, Мишиґен.

У глибокому смутку залишені:
діти - Юрій з дружиною Ніною
- Андрій з дружиною Юлією
- Богданна з чоловіком Олесем
внуки - Олесь, Діяна, Микола, Данило

Вічна Їй пам'ять!

Шановні читачі!
Висилаючи до „Свободи" спомини і співчуття з приводу відходу своїх близьких і друзів, не забувайте підтримувати видання тижневика пожертвами на пресовий фонд!
Редакція

Ділимося сумною
вісткою, що у
вівторок, 14 серпня
2012 року на 92-му
році життя відійшов
у Божу вічність наш
найдорожчий вуйко

св. п.

Борис Галаган

народжений 20 листопада 1920 року
в селі Лежахів тепер Польща.

Був активний український громадянин, патріот і колишній вояк УПА „ Ярко". Покійний своїми пожертвами підтримував українські громадські, наукові та культурні організації.

Панахида відбулася 17 серпня в похоронному заведенню Peter Jarema Funeral Home в Нью Йорку. Похоронні відправи відбулися 18 серпня в церкві св. Юра в Нью Йорку, а похоронений на українському цвинтарі св. Духа в Гамптонбурґ, Н.Й.

Залишилися у глибокому смутку:
Кузинка Зеня Демуш
Кузинка Ірина Новак з родиною в Чікаґо і Польщі
Братова Ірина з синами в Німеччині
та ближча і дальша родина і друзі з УПА.

Вічна Йому пам'ять!

Замість квітів бажаючі можуть складати пожертви
в пам'ять покійного на:
Видавництво „Літопис УПА"
Церкву св. Юра в Нью Йорку

З глибоким жалем ділюся сумною вісткою, що
11 серпня 2012 р., після довгої і важкої недуги,
на 77 році життя, відійшла у Божу вічність
моя найдорожча Дружина

св. п.

ТЕТЯНА КАМІНСЬКА

з дому Кріпацька

Покійна народилася 23 червня 1935 р., у Станиславові, тепер Івано-Франківськ.

У час і після Другої світової війни жила у Німеччині, а в 1952 р. еміґрувала з Авґсбурґа до Ню-Йорку, США. Тут довгий час працювала у телевізійному маркетінґу, а в останні роки перед пенсією, як директор дослідно-програмного відділу у кількох телевізійних корпораціях Ню-Йорку.

Похоронні обряди відбулись 15 серпня ц.р. на Українському Католицькому цвинтарі Святого Духа у Гемптонбурґу, Н. Й.

Хай гостинна американська земля буде Їй легкою.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

муж - Анатоль Камінський

Soyuzivka
for all seasons

2012 Labor Day Weekend Events

Friday 6-8 PM: Odesa Seafood Night, clams, shrimp, ribs family-style followed by Surf & Turf dinner
(make reservations early, call by 8/30 to pre-order lobsters)
8-10 PM: guest bartenders from Veselka Bowery
Beach Party Volleyball under the lights
10 PM: Music by Svitanok on the Tiki Deck

Saturday USCAK Swim Races and Tennis Tournament
Noon-5 PM: BBQ at the Gazebo
2 PM: EMCK on the Tiki Deck
5-6 PM: Hot Tub Happy Hour
6-8 PM: Chef Snake's Special in the Main House Dining Room
7:30 PM: Concert featuring Syzokryli
10 PM: Zabava with Hrim

Sunday 8:30 AM and 10 AM: Catholic Liturgy at Holy Trinity Church
10 AM: Orthodox Service at Soyuzivka Chapel
Noon-5 PM: BBQ at the Gazebo, Spartanky Volleyball Tournament
2 PM: Labor Day weekend tradition continues with Matthew Dubas on accordion on the Tiki Deck
4 PM: Super Speedo Sake Bomb Sunday Happy Hour on the Tiki Deck
6-8 PM: Nestor's Special Meal in the Main House Dining Room
10 PM: Zabava with Klopit from Chicago

